

บทนำ

“ไต่...อยู่ในห้องน้ำหรือเปล่าลูก”

“ครับแม่”

เสียงที่ร้องตอบมารดาตั้งมาก่อนร่างสูงจะโผล่หน้าออกจาก
กรอบประตูห้องน้ำ และเจ้าของร่างก็เปลือยเปล่าจนผู้มาเยือนกลอก
ดวงตาไปมา

“จะอวดแม่ว่าโตแล้วจ้ะ”

“เฮ้ย...ลืมน้ำถอดกางเกงแล้ว” ชายหนุ่มตาโตและรีบหันเข้าไปหยิบ
ผ้าขนหนูมาพันกายที่เอว พลังหัวเราะร่วนที่เผลอไป “ดีว่าแม่เข้ามา
คนเดียว”

“แม่ห่วงว่ายังไม่ลงไป นึกว่านอนตายไม่ฟื้น” ฉัตรสุดาบัน
ประชดประชันบุตรชายคนเล็กอย่างระอาใจ “เมื่อคืนไปกินเหล้ากับใคร
ที่ไหนมาอีก”

“ก็พวกไ้เอ้เปรียบกับไ้จาแหละแม่” ตอบแล้วเขาก็ยิ้มแล้วท้าว
ออกมา

“ยังหาอีก” คนได้รับคำตอบและอาการหาวปากกว้างเอ็ดบุตรชายพร้อมตีไปที่ต้นแขนเสียที “เออๆ อาน้ำอาน้ำแล้วลงไปกินข้าวเช้าแล้วกัน เข้ามาดูเพราะนี่ก็จะไหลตาย”

“แม่อะ ชอบแข่ง” เขาทำเสียงกระแงักระงอด

“ก็จริง...เบาๆ หน่อยนะปาร์ตี้เนี่ย ตั้งแต่ปิดเทอมกลับมาเนี่ยไม่เว้นวันเลย” บ่นแล้วหล่อนก็ส่ายหน้าและเดินออกจากห้องนอนบุตรชายไปทันที ทิ้งให้ชายหนุ่มยืนทำปากย่นแล้วหันกลับเข้าห้องน้ำไป

“พ่อแม่เลิกบ่นหะ” เศษภณพุดอีกรอบหลังเขานั่งฟังบุพการีพูดจากระหับไล่ตั้งแต่ลงมานั่งจิบกาแฟ กระทั่งตักข้าวต้มหมูเข้าปากจนหมดถ้วย เขาถึงมีแรงจะเถียงกลับบ้าง “กลับมาเมืองไทยก็อยากไปเฮฮาบ้างดิ อยู่ที่โน่น همینฝรั่งจะตาย น้ำท่าไม่ชอบอาบกัน ผมอ้อะ”

“แหม...เวลาเมื่อก่อนก็กลับไปเลยปะวะ ทำกระเดะ” ทรงภพแบะปากใส่บุตรชายคนเล็กพลางกลอกตาไปมาอย่างระอาใจ แถมมีภรรยาพยักหน้าตามอย่างเห็นด้วยเป็นครั้งแรกที่เขาพูดจาไม่เพราะกับลูก ยิ่งทำให้เขายิ้มหยันไปหาตัวแสบของบ้าน

“จริง พ่อก็พูดถูก همینจะตายห้องนอนเราเนี่ย ขนาดน้ำแชให้สาวๆ เข้าไปทำความสะอาดทุกวัน แม่ยัง همینเลย” คนเป็นแม่เห็นด้วยพร้อมส่ายหน้าไปมา “ปาร์ตี้เมาเหล้าไม่ว่าหรอก แต่ก็ไม่ใช่เมามาจนไร้สติบ่อยๆ มันทำให้เราดูแย่งเองนะเต น้ำที่ศเขาเนี่ยๆ ยังบ่นให้แม่ฟังว่าเราจะยอมนั่งนิ่งๆ ในรถกลับบ้านเขาก็เหนื่อย อ้วกใส่รถก็บ่อย พ่อกับพี่ๆ เราก็ไม่มีพวกซี้เมาสักหน่อย ไม่รู้เอานิสัยซี้เมามาจากไหน แฮ้อ...แม่เตือนแค่นี้แล้วกัน บ่นมากๆ ก็เบื่อ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับเงียบๆ “คืนนี้คืนสุดท้ายแล้วกันนะแม่”

“แหม...” คนเป็นแม่ส่งเสียงยานและถอนหายใจพร้อมตัวตวัดสายตา
ค้อนทันที

“มิ่งนี่มันจริงๆ กูก็ไม่ทำให้ทศดูแลมิ่ง น่าเอาคนอื่นจะได้กล้า ถีบมิ่งบ้าง” คนเป็นพ่อสายหน้ายก็ยิ้มมุมปากกระอใจ ก่อนจะเตือนสติ “อีกเทอมเดียวกลับมาทำงาน ถ้ามิ่งยังเสเพลเมาไร้สติแบบนี้ ระวัง ไอ้เสี้ยรองถีบเอาแล้วกัน”

“พี่ตฤณใจดีจะตาย” น้องชายคนเล็กส่งเสียงออกมาพร้อมยกไหล่ ด้วยใบหน้ายิ้มๆ ระหว่างบิดามารดาหัวเราะในลำคอ จนเขาเริ่มใจไม่ดี “ทำไมอะ”

“ใจดีกับพี่เหอะ คนในรีสอร์ทกลัวมันจะตาย” ว่าแล้วเขาก็หัวเราะชอบใจที่ทำให้ลูกชายหนึ่งไปได้ “เดี๋ยวมาฝึกงานมิ่งก็รู้อเอง”

“พ่ออะ...” บ่นอุบอิบเรียกบิดาแล้วก็ทำปากยื่น “ไปดูม้าของพี่ตุลย์ดีกว่า”

“เออๆ ออกไปจากห้องบ้าง แม่กับน้ำแซงจะได้ฉีดน้ำยาฆ่าเชื้อ” ว่าแล้วคนเป็นมารดาทีลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที พลางเดินไปหาแซ่ไข ที่ห้องเตรียมอาหาร ระหว่างที่บุตรชายคนเล็กทำท่าจะเดินออกไป

“แม่อะ...” เขาจะว่าอะไรก็ได้ เพราะก็ต้องยอมรับว่าเมาหัวราน้ำ มาหลายคืนแล้ว ดีว่าเมื่อดึนไม่หนักหนาเท่าไร ยังกลับมานอนบ้านไหว และโชคดีได้พรรคครครคอยดูแลมาตั้งแต่เรียนปริญญาตรีในไทยด้วย ตอนนั้นไปเรียนที่สหรัฐอเมริกา กลับมาบ้านเพราะปิดเทอมก็ยังดูแลเขาอย่างดี

โ
รงเรือนไม้เนื้อหนาสำหรับดูแลม้าของไร่ทรงกลดดูจะไม่เงียบสงบ เช่นทุกวัน เพราะมีเสียงแว่วๆ พุดให้กำลังใจและเชียร์ให้ใครสักคน อยู่หนึ่งๆ แต่พอเทศกณเดินผิวปากอย่างอารมณ์ผ่อนคลายเข้าสู่ด้านใน คอกสุดท้ายก็พบคนงานดูแลม้าสองคนกับหญิงสาวร่างเพรียวในชุด ทะมัดทะแมงพยายามกอดรัดลูบลำแม่ม้าสาวตัวสวย เพื่อหวังจะให้ อยู่หนึ่งๆ บ้าง

“จะเจาะเลือดดี” ชายหนุ่มทักถาม พลงยื่นกอดอกอยู่หน้าคอกอย่างสงสัย

“ใช้ชะเสี้ยเล็ก หมอพลอยพยายามจะเจาะเลือดเจ้าอาร์เอล” คนงานหนุ่มใหญ่คนหนึ่งตอบ

“อ้อ...หมอเหรอ” เขาส่งเสียงพึมพำเบาๆ แต่ก็ไม่ได้เบานัก “จับไหวไหม ช่วยประลัะ มันดี้อจะตาย”

“อาร์เอลกำลังจะสงบ แต่เพราะคุณเดินผิวปากเข้ามามากกว่าคะ มันถึงตกใจ” หญิงสาวบอกเสียงเรียบท้วน พร้อมสายตาที่มองเขาอย่างหงุดหงิด ระหว่างนั้นมือก็ลูบแพงคอเจ้าม้าสาวไปมา โดยอีกมือมีเข็มถือเตรียมไว้ ก่อนเธอจะใช้หน้าผากตนเองก้มลงไปกัหน้าผากของม้าสาวและค่อยๆ พุดจาเสียงอ่อนโยนให้มันสงบและไม่กลัวเข็ม

เทศภณที่เตรียมอ้าปากจะเถียงถึงต้องหยุดและเม้มริมฝีปากทันที เขาไม่ค่อยเห็นสัตว์แพทย์หรือคนมารั้งงานในฟาร์มเป็นผู้หญิงมากนักในเมืองไทย เพราะอากาศมันไม่เย็นสบายเหมือนฟาร์มเมืองนอกแถบยุโรปนัก และโรงเรือนของม้าไร่ทรงกลดที่พี่ชายคนโตอย่างตุลยธรรดูแลบริหารก็ยังอบอ้าว แม้สร้างอย่างถูกหลักมีพัดลมระบายอากาศก็ตาม แต่หญิงสาวตรงหน้าก็ทุ้มเทกั้งงานอย่างมาก เห็นได้ชัดเจนจากเสื้อผ้าที่เลอะเทอะฝุ่นละอองและเศษหญ้ากั้กับรั้วพีชที่ม้ากิน

“หมอชื่ออะไร มาทำงานนานยัง” ชายหนุ่มขยับไปกระชิบถามเด็กดูแลม้าเบาๆ

“หมอพลอยลดตา มาทำได้หลายเดือนแล้วชะ ผมไม่แน่ใจเวลาเท่าไร” เด็กหนุ่มตอบยิ้มๆ ระหว่างยื่นรอเป็นลูกมือช่วยเหลือไม่ห่าง

“อ้อ...” เขารับคำอย่างใคร่ครวญ ก่อนจะยื่นนึ่งยกแขนกอดอกมองดูผู้หญิงร่างเพรียวบางในชุดทะมัดทะแมงที่ทำงานสำเร็จจนได้ แถมยังจับหน้าผากเจ้าม้าสาวที่ดูจะชอบใจเสี้ยด้วย จนได้แต่ยกยิ้มตามพร้อมถอนหายใจโล่งอกไปกับทุกคนที่ร่วมลั้่นอยู่

“เดี๋ยวลงพลเอาไปก๊อปปีให้เสียใหญ่ นะคะ หนูจะเอาเลือดกลับไปเคลือบก่อน ผลเล็บน่าจะออกเย็นๆ แล้วจะส่งผลให้ทางเมลของเสียใหญ่อีกทีค่ะ” เธอตอบแล้วส่งใบสำเนาในเรื่องรายละเอียดและค่าใช้จ่ายตรวจเลือดต่างๆ ให้หัวหน้าโรงเรือนดูแลม้

“ถ้าโอนเงินแล้วลงให้สาวๆ เขาส่งหลักฐานให้หมอปลอยอีกที นะครับ”

“ได้ค่ะ”

เทศภณที่อยากจะเอ่ยปากแซวหญิงสาวอีกรบต้องแม้ริมฝีปากเมื่อเห็นความเร่งรีบของเธอระหว่างเก็บอุปกรณ์ลงกระบะเป่าเครื่องมือและนำหลอดใส่เลือดลงถุงรักษาความเย็นที่มีน้ำแข็งแห้งห่ออยู่ด้านใน รอบด้าน เธอยกแขนใช้เสื้อเชิ้ตต้นแขนเช็ดเหงื่อแทนหน้าผากลวกๆ และรีบก้าวเดินผ่านหน้าเขาไปทันที โดยไม่มีคำพูดใดๆ หรือแม้แต่เหลือบสายตามอง

‘กูโดนสาวเมิน...’ เขาคิดอย่างอึ้งๆ ก่อนจะยกมุกปากยิ้มหยันตนเอง “หิ...”

“เสียเล็กเป็นไรปะครับ”

“เปล่าชะลงพล ไปหาพี่ตุลย์ก่อนนะ นึกว่าอยู่ในนี้” เขาปฏิเสธก่อนพูดตามที่นึก และเดินออกไปจากคอกดูแลม้สาวตัวสวยทันควัน

ดวงตาสีน้ำตาลประกายทองทอดมองร่างบางที่ขึ้นไปนั่งบนรถกระบะกลางเก่ากลางใหม่สีน้ำเงินที่เบาะด้านคนขับ ก่อนจะขับออกไปอย่างรวดเร็ว เทศภณสะดุดใจกับหญิงสาวหน้าตาดีที่แม้ไม่ตกแต่งเครื่องสำอางใดๆ แต่ก็ก็น่ามอง ถ้าเธอแต่งตัวสวยและแต่งหน้าแต่งตาคงยิ่งมองไม่เบื่อ น่าแปลกที่เลือกจะมาเป็นสัตวแพทย์ดูแลสัตว์ในฟาร์ม เพราะส่วนใหญ่เขามักเห็นแต่สัตวแพทย์หนุ่มๆ มาทำปศุสัตว์มากกว่าสาวๆ เช่นนี้

“พี่ตุลย์ ทำไมรับหมอพลอยมาดูแลมาอะ”

คนมาเยือนสำนักงานของไร่ทรงกลดเอ่ยถามทันทีที่เดินเข้ามา นั่งบนโซฟามุมรับรองแขกภายในห้องทำงานของพี่ชายคนโต จนถูกเจ้าของห้องตัวดีสายตามองเสียวที่จากโต๊ะทำงาน หากเขาก็กักไหลให้พี่ชาย

“ก็เขามาสมัครเองตอนพี่เปิดรับสัตว์แพทย์มาประจำเวรที่ฟาร์ม เมื่อเกือบสิบเดือนก่อน พอคุยกันแล้วทัศนคติก็ดี มีความตั้งใจในสายอาชีพ แล้วก็วางแผนการดูแลรักษาแม่กับวัวของเราได้โอเคมาก พี่ก็เลยให้เขารับจ๊อบที่คลินิกของหมอไก่ด้วย” ตูลยธรเล่าให้น้องชายคนเล็กฟังอย่างละเอียดพอสมควร “เขากำลังจะขอลาไปเรียนต่อที่อังกฤษหกเดือน น่าจะไปใกล้ๆ กับที่มึงกลับไปเรียนให้จบโท”

คนฟังตาโตทันทีพลางยกยิ้มมุมปากอย่างชอบใจ “เขาเพิ่งจบสัตวแพทย์เหรอ”

“อ้อ...อายุอ่อนกว่ามึงสี่ปี กูจำได้เพราะตอนไปบอกพ่อกับแม่ เขาบอกว่าอายุน้อยกว่ามึงตั้งสี่ปี แต่ดูมีความคิดความอ่านดีกว่ามาก กูจำได้แม่นเลย” ตอบแล้วหนุ่มใหญ่ก็นั่งไป พลางยกยิ้มมุมปากที่น้องชายทำปากย่นที่โดนประชดประชัน ก่อนมองน้องชายคนเล็กตรงๆ ด้วยความรู้ทัน “มึงถามขนาดนี้ คือสนใจเขา”

“ก็เนิดนึ่ง” ตอบตามตรงแล้วก็หัวเราะแห้งๆ “ก็แปลกดีที่ผู้หญิงร่างบางสวยๆ จะมาทำงานในฟาร์ม”

“เขามียุทธาก่อนเรียนจบสัตวแพทย์ที่กรุงเทพฯ นิดหน่อย ที่กูรู้มาจากหมอไก่คือเหมือนพ่อแม่ตายจากรถคว่ำแล้วลุงป้าฝ่ายพ่ออุปสมบทไป ดีว่ากำลังจะจบแล้วมีเงินในบัญชีของตัวเองกับพ่อแม่อยู่หลายล้าน เลยเอาตัวรอดมาได้ แต่บ้านหรือตึกแถวพวกญาติๆ ก็โกงไปหมด เพราะไม่มีพินัยกรรม แล้วหมอพลอยเขาก็ไม่ยอมฟ้องร้องให้เสียเงินเสียเวลา พอเรียนจบก็เลยย้ายตัวเองมาทำงาน

ที่คลินิกหมอไก่ เพราะเป็นรุ่นพี่และไปสอนอยู่บ้าง หมอไก่แกก็เลย
สอนเรื่องม้าเรื่องวัวเพิ่มเติม จนฝากมาที่ฟาร์มนี้แหละ” เล่าแล้วตุลยธร
ก็ส่ายหน้าถอนหายใจเบาๆ “เรามีปมหนักมาแล้วนะไอ้เต มึงก็อย่าเอา
ความเพลย์บอยไปหลอกหล่อเขา”

“พี่ตุลย์อะ น้องชายออกจะเฟรนด์ลีน่ารัก” บอกพลางก็ยกมือ
สองข้างทำท่าดอกไม้งานกับแก้มตนเอง จนถูกพี่ชายถลึงตามองแล้ว
แเบะปากใส่ “ทำไม่ญาติกันยังเห็นแก่ตัวกับเด็กวะ”

“ก็เห็นแก่ตัวไง อยากรได้อายากมี” คนเป็นพี่ชายว่าแล้วยกไหล่
“มึงก็อย่าปาร์ตี้บ่อย เตรียมตัวกลับไปเรียนด้วย กูเมื่อฟังแม่บ่น”

“เออ เพิ่งฟังมาเนี่ย พี่ก็จะบ่นอีก” เขาบอกงอนๆ แล้วถอนหายใจ
แรง “ไปขี่ม้าเล่นดีกว่า”

เทศภณส่งจูบให้พี่ชายจนอีกฝ่ายกลอกตาไปมา ขณะเขาหัวเราะ
ร่วนและเดินออกจากห้องทำงานของพี่ชายไปอย่างร่าเริงตามประสา
โดยหักท่ายุ้ยเล่นกับพนักงานในสำนักงานตามปกติ แต่ภายในใจ
ก็ครุ่นคิดถึงเรื่องราวชีวิตที่จะว่าวันทศก็ได้ของพลอยลดาอย่างวางไม่ลง

พลอยลดาทำงานตามหน้าที่ตนเองในคลินิกขนาดกลางค่อนข้าง
ใหญ่ ซึ่งเป็นตึกแถวสองคูหาสามชั้น ชั้นหนึ่งกับชั้นสองเป็นพื้นที่ของ
คลินิก และชั้นสามแบ่งเป็นห้องพักอาศัยสำหรับพนักงานประจำหรือ
อยู่แหว่ หญิงสาวเองก็อาศัยที่นี่เช่นลูกจ้างตำแหน่งน้อยกว่าคนอื่น
เพราะโยกย้ายมาทำงานต่างถิ่น แต่เธอก็ทำตัวเป็นปกติ ไม่ได้รู้สึก
ว่าเป็นสัตว์แพทย์แล้วจะเหนือกว่าใคร

“หมอลอยไปพักไหม ทำโม่งเย็นแล้ว เตียวพี่ดูแลตัวเอง”

เสียงทักท้วงจากชายหนุ่มร่างสูงโปร่งผิวขาวใสตั้งขึ้นอย่าง
เอื้ออาทร

“ไม่เป็นไรคะพี่ไก่ วันนี้ไม่ค่อยเหนื่อย” ตอบแล้วเธอก็ยิ้มอ่อนบาง

“แสดงว่ามีในฟาร์มวันนี้ไม่ต้องทำอะไร” เขาย้ำรุ่นน้องสาวที่สายหน้าหัวเราะออกมา

“ก็นิดหน่อย หนูว่าคนในฟาร์มทำทางคือและเงี้ยกว่าว่ามีอีก” เธอบ่นออกมา จนวนุ่นพี่เหลียวมอง

“ไม่เห็นเคยว่าใคร ไปเจออะไรมา ทือ...”

“เจอน้องชายคนเล็กเสียใหญ่ค่ะ เจอครั้งแรกก็เก๊กมาเลย หนูหมั่นไส้ทำทางกับคำพูดเขาอะ ทำเหมือนหนูจะเจาะเลือดมาได้ทำนองนั้น แล้วก็เดินผิวปากมาทำให้อาร์เอสตกใจด้วย หนูเลยไม่ค่อยชอบ” เธอบอกเล่าแล้วทำปากยื่นและกลอกตาไปมา ระหว่างรุ่นพี่หัวเราะขัน “แต่น้องชายเสียใหญ่ฝรั่งมากเลยอะพี่ไ้”

“เคยเจอเสียรองหรือยัง คนนั้นก็เท่มากนะ เหมือนฝรั่งเหมือนกัน” ว่าแล้วเขาก็ทำท่าครุ่นคิด “แม่นายจัดตรงเขามีเชื้อสายฝรั่งนะแหละ”

“เจ้าสัวทรงภพเขาก็มีเชื้อจีนนะอะ พอผสมกันเลยดูทรงตัวแบบแปลกๆ แต่ก็ดูเท่คนละแบบ” เธอชมเรียบๆ “แต่หนูว่าเสียใหญ่ดูเข้มกว่าน้องๆ นะคะ”

“สองสาวพูดถึงหนุ่มๆ กันสนุกเชียว” เสียงแซวจากชายหนุ่มร่างสูงร่างกำยำผิวขาวเหลืองเอ๋ยขึ้น หลังเดินออกมาจากด้านหลังด้วยชุดคลุมสีเทาสำหรับผ่าตัด

“พี่ชายก็...”

พลอยลดตาหัวเราะและมองภาพสองหนุ่มรุ่นพี่ที่คอบหากันในฐานะคนรักด้วยความสุข เธอเคารพรักภรรยาตั้งแต่วัยเด็กที่เข้าเรียนหลักสูตรแพทย์ เพราะทั้งสองคนเป็นรุ่นพี่ที่ห้าที่แบ่งเวลามาช่วยฝึกสอนรุ่นน้องอย่างเอาใจใส่ และยังไม่โอ้อวดความรู้หรือความเป็นรุ่นพี่อีกด้วย

“หนูอิจฉาคนมีแฟนจัง”

“แหม...พลอยก็จีบเสียเล็กสิ” สมชายว่าออกมาด้วยน้ำเสียง

กลัวซัน จนหญิงสาวถลึงตามอง “ก็เห็นพูดถึงเมื่อกี้”

“หนูบอกว่าหมั่นไส้เพราะเก๊กมากค่ะ ไม่ได้ชื่นชมเสียหน่อย”
ว่าแล้วเธอก็เบะปากคนเดียว ก่อนจะยกไหล่เล็กน้อย “เดี๋ยวหนูก็ลา
ไปเรียนหกเดือนแล้ว พี่ชายกับพี่ไก่อ้อาจจะได้น้องเขยเป็นฝรั่งผู้ดี
อังกฤษนะ”

“อะจ้า... พี่จะรอดู” ธารรงค์ส่งเสียงออกมาทันที ก่อนจะหัวเราะ
กับสมชายที่ส่ายหน้าขบขัน และเดินออกจากห้องพักด้านหลังเคาน์เตอร์
ไปเมื่อเขาจตรายละเอียดหลังผ้าตัดเรียบร้อยแล้ว

“พี่ไก่อกับพี่ชายไหนนะคะ สองคน”

“ไหวนะ ก่อนมีพลอยมาช่วยพี่ก็ทำกันสองคนกับหนุ่มสาวผู้ช่วย”
เขาบอกถึงผู้ช่วยสัตวแพทย์สี่คนที่สลับกันเข้าเวรและช่วยกันมาเสมอ
พร้อมรอยยิ้ม พลางเอื้อมมือไปตบไหล่รุ่นน้องสาว “พลอยไปศึกษา
เพิ่มเติมให้เต็มที่ นำความรู้มาพัฒนาฝีมือตัวเองและก็ช่วยเหลือ
สัตว์ต่างๆ ต่อไป พี่โชคดีด้วยที่จะมีน้องมาช่วยในคลินิกแบบพลอยนะ
และถ้าจะไปรับงานที่อื่นที่รายได้ดีกว่าพี่ก็ไม่ว่าเลย”

“หนูไม่ไปไหนหรอกพี่ไก่อ... หนูได้โอกาสจากพี่ไก่อกับพี่ชายถึงทำให้
มีงานมีที่อยู่ และก็มีโอกาสจะไปเรียนต่อด้วย” บอกแล้วเธอก็ยิ้มในหน้า

“เราเองก็เก็บเงินเก่ง ไม่งั้นจะไปได้อย่างไร จ่ายตั้งครึ่งหนึ่ง” เขาว่า
พร้อมลูบมือไปมากับแผ่นหลังเธอ “พลอยต้องแกร่งขึ้น และรอดู
กรรมตามทันคนใจร้าย”

“อ้อ... หนูก็หวังให้ได้เห็นค่ะ” ว่าแล้วเธอก็ยกยิ้มมุมปาก แม้
แววดาจะสลดลงกับเรื่องราวในชีวิตที่พบเจอ “คนในครอบครัวกลับเป็น
คนทำร้ายหนู แต่พี่ไก่อกับพี่ชายและหนุ่มสาวที่นั่นกลับช่วยเหลือและ
ดูแลหนูอย่างดี แปลกดีนะค่ะ”

“พื้นฐานจิตใจคนมันแตกต่างกัน” เขาบอกแล้วพยักหน้ากับเธอ
ด้วยรอยยิ้มให้กำลังใจ “เย็นนี้ไปกินจิ้มจุ่มกันดีกว่าเนอะ พี่จะได้เลี้ยงส่ง

พลอยไปเรียนต่อด้วย เดี่ยวพี่ออกไปบอกคนอื่นๆ ก่อน”

“พี่ไ้”

พลอยลดภาวะพริบตาพริบๆ กับอารมณ์ที่ร่าเริงขึ้นมารวดเร็วของณรงค์ ซึ่งหลายครั้งเขาก็เป็นคนทำให้เธอยิ้มได้ และผ่อนคลายจากเรื่องทุกข์ใจเป็นประจำ

๒ ทัศนคติที่ตาใต้เลนส์สีชาสำหรับกันแดดในกรอบแว่นสีเงินแบรนต์หุ้มมองดูร่างเพริ้วของหญิงสาวคนหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าเธออยู่ในชุดเสื้อไหมพรมคอเต่าสีเทาเข้ม ดูเข้ากับกับกางเกงเนื้อหนาสีชมพูอ่อน พร้อมเสื้อคลุมกำมะหยี่ลายตารางโทนสีเทาชมพู ก่อนเขาจะยกยิ้มมุมปากที่มองไม่ผิด ยามเห็นเธอถอดแว่นกันแดดเสียขาแว่นไว้ที่กระเป๋าสีเสื้อ เพื่อหยิบหนังสือเล่มหนึ่งบนแผงหน้าร้านหนังสือมาดู

“หมอลอยนี่เอง โลกกลมจริงๆ นะเนี่ย” พึมพำกับตนเอง แล้วก็ตัดสินใจเปลี่ยนทิศทางเดินเที่ยวในวันหยุดไปอีกด้านของถนนสายเล็กๆ นี้ ก่อนเขาจะเห็นคนไร้บ้านที่ลุกจากมุมตึกเดินตรงไปที่กระเป๋าสะพายของพลอยลดตา จนทำให้เขาเร่งฝีเท้าเดินไปหาเธอพร้อมโอบแขนกอดไหล่เธอทันที

“ว้าย!” คนโอดโอบกอดรอบไหล่และมือใหญ่ที่จับต้นแขนตนเองให้หันไปหาเขา ทำให้เธออุทานตกใจ และยิงตาโตเมื่อพบหน้าคนมาลวนลามว่าคือใคร “เสียเล็ก!”

“มีคนจะกระชากกระเป๋าคูณ” เขาบอกเป็นภาษาไทยพลงยกยิ้มและก้มลงกอดปลายจมูกกับขมับเธอแรงๆ พลงส่งเสียงเรียก “ฮันนี่!”

พลอยลดตาหลับตาบึ้งและยกหัวไหล่ขึ้นอย่างจึกจึกกับสิ่งที่เขาทำและเสียงหัวเราะที่เรียกขาน แม้จะมองเห็นบุรุษร่างผอมแต่งตัวมอมแมมที่เดินมาใกล้และเปลี่ยนทิศทางเดินไปนั่งหลบอีกมุมตึกทันทีอย่างน่าสงสัย เธอก็ได้แต่ยกมือทุบกำปั้นกับแผงอกกว้างของคนตัวโตกว่า

ไปสองสามทีอย่างซัดใจ

“ปล่อยได้แล้ว ฉวยโอกาสจ้งเลย” เธอส่งเสียงเข้มต่อว่า พร้อมเงยหน้าขมวดคิ้วมองเขาหนึ่งๆ แต่เจ้าตัวก็เพียงหัวเราะเบาๆ และยกยิ้มมาให้

“มาเที่ยวเธอครบคุณหมอม” เขาปล่อยย้ออัมแขนที่โอบกอด แต่ก็เอื้อมมือลูบหลังเธอไปมา “แสดงละครก่อนสิ เตียวมันกลับมาทำร้ายนะ”

“ฉันไม่เคยคิดเลยนะว่าที่นี่คนไร้บ้านจะเยอะมาก” เธอพยักหน้าและพูดออกมาเบาๆ “บางทีก็สงสาร แต่ก็ไม่รู้จะช่วยยังไง”

“ย่านนอร์ทอีสต์เพิ่งพัฒนาปรับปรุงเลยมีคนหลากหลายเชื้อชาติ คนไร้บ้านก็เหมือนถูกต้อนให้มาย่านนี้ บางคนน่าสงสารจริง แต่บางคนก็เป็นโจรเนียนๆ แบบนั้น ต้องคอยระวังตัว อีกร่างมูลนิธิก็มีรถคอยแจกจ่ายอาหารทุกวันนะ มีศูนย์ให้ไปพักหรือรักษาอาการป่วยด้วย แต่ก็นั่นแหละ...เงินบริจาคไม่ได้มากมายนัก ก็ดูแลตามสภาพกันไป” เขาบอกแล้วมองดูเธอที่หันไปหยิบหนังสือในห่อพลาสติกเตรียมจะเข้าไปด้านในร้านเพื่อจ่ายเงิน “พักตรงไหน เตียวไปส่ง”

หญิงสาวเหลียวมองคนอาสาดูแลนิดหน่อย ก่อนจะหันไปจ่ายเงินค่าหนังสือและยกยิ้มให้เจ้าของร้าน ระหว่างเดินออกจากร้านก็มีชายหนุ่มเดินขำๆ ไปตามทาง ทำให้เธอขุ่นใจขึ้นอย่างประหลาด เพราะเกือบสามสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอโดดเดี่ยวและค่อนข้างเหงาอย่างไม่เคยเป็น อาจจะมาในเมืองที่ไม่คุ้นเคย และอากาศก็หนาวเย็นบวกกับฝนโปรยปรายตลอดมากกว่าเมืองไทยนัก

“เสียเล็กพักแถวนี้เหมือนกันเธอ” ถามแล้วก็มองดูคนตัวสูงที่พยักหน้ารับ พลังซึ่ไปยังตีกด้านหลังที่เธอกับเขาเดินผ่านมา “ตีกนั้นค่าห้องแพงนะนั่น”

“ก็รวย...” เขาตอบแล้วยกไหล่ จนนึกเธอเบะปากใส่ ทำให้ได้แต่

หัวเราะเบาๆ “คุณพักแถวไหน ถ้ามไปแล้วยังไม่ตอบเลย”

“หลังตรอกนั่นค่ะ” เธอตอบแล้วชี้ไปยังตรอกเล็กๆ ไม้ไกลจากตึกของเขานัก เดินจากที่พักของเขาก็ใช้เวลาประมาณสิบถึงสิบห้านาทีได้

“มาเรียนใช่ไหม พักแฟลตนั่น” เขาถามหยิ่งเชิงไป ซึ่งเธอก็พยักหน้ารับ “อยู่คนเดียวก็น่ากลัวนะ เรียนก็ปี”

“เรียนหกเดือนเอง” เธอตอบเรียบๆ พร้อมรอยยิ้มอ่อนบางระหว่างเล่าต่อ “คิดอยู่ว่าจะหาห้องใหม่ แต่ก็แพงมาก คงอยู่ที่นี้ให้ครบหกเดือนอย่างที่คุยกับเจ้าของตอนแรกค่ะ ก็เลือกจากเมืองไทย ไม่ได้มาดูที่จริงๆ เห็นแต่รูปตึกกับห้องพักก็ว่าโอเค ไม่เห็นสภาพแวดล้อมรอบด้าน มันช่วยไม่ได้อะ”

“ถ้าห้องมันไม่มีมัดจำหรืออะไรมากมาย คุณย้ายไปอยู่แฟลตผมได้นะ ไม่คิดค่าเช่าหรืออะไร เพราะรวย” เขาว่าแล้วยิ้มพลางยกไหล่อีกครั้ง เพราะเธอตาโตมองมาทันที ก่อนจะเบะปากใส่ในตอนที่ “มีสองห้องนอน สองห้องน้ำ หนึ่งห้องครัว หนึ่งห้องรับแขก”

“อ้อ...แฟลตคนรวย” เธอบอกเสียงอ่อนแล้วยื่นปากเล็กน้อย “เสียเล็กเรียนอะไรที่นั่นอะคะ”

“การตลาด” เขาตอบแล้วส่ายหน้า “พักเรียนไปสองปีแล้ว ตอนแรกก็ไม่อยากมาหรืออก แต่พี่ๆ เขาก็เรียนต่อเมืองนอกกันหมด แถมจบโทกันตั้งสองใบ ก็มีผมนี่แหละเที่ยวเก่งหน่อย เลยอยากเรียนให้จบๆ ลักที่ พ่อแม่จะได้ไม่เหนียว”

“ลูกคนเล็กเนอะ พ่อแม่ตามใจ” เธอพิมพ์าก่อนจะคิดได้ก็หัวเราะแห้งๆ “แล้วพักเรียนทำไมอะ”

“ก็...เที่ยวแหละ เกรดไม่ดี พักเรียนไปตั้งสติ” เขาตอบตามตรงแล้วหัวเราะออกมา “นี่แล้วสมเพศตัวเอง พักสองปีก็เที่ยวแบบเดิม”

คนฟังเองก็หัวเราะในลำคอ “นี่นี่ไง กลับมาก็เรียนให้จบแล้วกัน...ถึงแล้ว”

“น่ากลัวอะ” เขามองดูนิ้วมือเธอที่ชี้ไปยังตึกพักอาศัยที่ค่อนข้างเก่า บันไดด้านหน้ามีประตูปิดอย่างดี แต่โถงบันไดก็เปิดโล่งได้ บางทีอาจมีคนมาหลบฝนหรือนอนหลับก็ได้ “คิดดูแล้วกัน ย้ายไปพักแฟลตเดียวกันได้ คุณอยู่แค่หกเดือนด้วย ผมไม่ว่าอะไรหรอก”

พลอยลดายกยืมพยักหน้าเงียบๆ ก่อนจะโบกมือให้เขาก็ตาโตมองดูอีกฝ่ายที่หยิบโทรศัพท์มือถือถือออกมาเปิดโปรแกรมสนทนายอดนิยมที่ใช้กัน เพื่อให้สแกนคิวอาร์โค้ด

“รูปรวยเขียว” เขาแซวขึ้นมาเมื่อเห็นภาพถ่ายของเธอในหน้าประวัติ ทำให้ถูกค้อนมาทีหนึ่ง ระหว่างเธอก็มองบันทึกไว้

“ตัวเองก็เก๊กฉิบ...” ว่าแล้วเธอก็เบะปากใส่ แต่เหมือนเขาจะชอบใจเพราะหัวเราะร่วน จนได้แต่ยุปากให้

“ขอขึ้นไปนั่งพักได้ไหม ไม่ได้จะทำอะไร อยากให้แน่ใจว่าถึงห้องปลอดภัย” เขาบอกและเห็นความตกใจของเธอจึงรีบอธิบายและส่งสายตาไปรอบด้านที่มีคนไร้บ้านเดินไปมาปะปนกับคนทำงานหรือนักท่องเที่ยว ซึ่งเธอก็มองและเข้าใจ

๓ ลอดการเดินขึ้นบันไดมายังชั้นบนสุดของตึกคือชั้นสาม พลอยลดานึกในใจเสมอว่าทำไมถึงเชื่อใจชายหนุ่มได้ง่ายดาย แต่อาจเพราะมองเห็นความจริงใจของเขาในดวงตาสีแปลก จะน้ำตาลก็ไม่ใช่จะดำก็ไม่เชิง แถมมีประกายสีทองเล็กน้อยอีกด้วย และท่าทางอ่อนคลายไม่ได้เก๊กเหมือนท่าทางหรือสีหน้าที่เขาชอบแสดง ยิ่งการพบเจอกันโดยบังเอิญในต่างแดน และเขาเข้ามาช่วยเหลือให้เธอปลอดภัย โดยที่เขาไม่จำเป็นต้องทำก็ได้ เพราะเธอกับเขาเคยพบกันเพียงครั้งเดียว แต่เขาก็เข้ามาหาเธอ ก็ยิ่งทำให้เธอไว้ใจเขาว่าที่เคยเป็นมา กับคนที่ไม่ได้สนิทกันนักหนา

“ห้องเก็บเสียงเก็บกลิ่นไหม” คำถามจากคนมาเยือนที่มอง

รอบด้านก่อนเข้าสู่ห้องพักขนาดเล็ก หรือเรียกว่าแบบสตูดิโอเดี่ยวก็ได้ แต่เล็กมากของเธอแล้วตั้งขึ้นทันที

“ก็...ไม่เท่าไรอะ” ตอบแล้วเธอก็ยกยิ้ม ก่อนหันไปกดกาต้มน้ำร้อน “ดีว่ามีแค่สี่ห้องบนชั้นนี้”

เตชภณเดินไปนั่งบนโซฟากลางเก่ากลางใหม่ตัวเดี่ยวในห้อง ซึ่งวางไว้มุมหนึ่งทางปลายเตียงนอนที่ตั้งชิดผนัง มีหน้าต่างบุกระจก เยื้องมากกลางห้องทางหัวนอน มองการจัดห้องของเธอก็พอใจ เพราะเป็นระเบียบไม่มีของมากมายเกินจำเป็น ก่อนจะยกยิ้มให้เจ้าของห้อง ที่ซิงขาของสำเร็จรูปอื่น ๆ มาให้เขา

“จิบชายามบ่ายแบบคนอังกฤษ” เธอเข้าหาตัวรอยยิ้ม พลัง จิบชาเช่นเดียวกับเขาที่สายหน้าขบขัน

“มาเรียนเรื่องอะไรเกี่ยวกับสัตว์ในลอนดอน ผมนึกว่าจะออกไป สถาบันที่มีฟาร์มนอกเมืองหน่อย” เขาถามยิ้มๆ อย่างสนใจ เพราะหันไปเห็นหนังสือเรื่องม้าบนโต๊ะเข้ากับโซฟาที่นั่ง ซึ่งเธอเดินไปนั่งที่เตียงนอน

“เรียนเกี่ยวกับผ่าตัดน่าจะดี มันไม่ได้เปิดอบรมบ่อยๆ วันนั้นหาข้อมูลเกี่ยวกับม้าแล้วเจอพอดี เลยทดลองเสียงส่งเมลถาม เขาให้รายละเอียดว่าสมัครได้แต่เสียค่าใช้จ่ายยังงัยบ้าง ก็เลยสมัครดูแล้วได้” เธอบอกเล่าพลาถยยกยิ้มอย่างนึกขำที่ตนเองกล้า “ผ่านเพราะคงมีเงินจากพ่อแม่ที่ฝากไว้ให้ในบัญชีแหละค่ะ เลยดูว่ามีกำลังจะมาเรียนและไม่ทำให้เขาเสียหาย”

คนฟังหัวเราะเบาๆ

“ก็แสดงว่าเครดิตดีไง เขาถึงรับ ดีแล้วแหละ หากความรู้ให้ตัวเองนึกแล้วอายุคุณเหมือนกัน ผมเอาแต่เที่ยวเล่น”

“ก็ลูกชายคนเล็กไง ฉันไม่แปลกใจเท่าไร” เธอว่าขึ้นมาทันที ก่อนแม้ริมฝีปากที่ถูกเขาค้อน

“มีอะไรโทร.หาได้นะ ผมไปก่อนแล้วกัน ฟ้ามืดๆ ถ้าฝนตก
เดินกลับไปลำบาก ไม่ได้พกร่มมา” เขาบอกยิ้มๆ ก่อนเดินไปล้างถ้วยชา
ให้อย่างดี เพราะดื่มหมดแล้ว โดยไม่ลืมจะปิดก๊อกไม่ให้ล้นน้ำ เพื่อให้
น้ำหยุดเป็นระยะ ป้องกันน้ำในท่อเย็นจัดจนเป็นน้ำแข็งให้เธอตามเดิม
ด้วย

“ขอบคุณนะค่ะที่อุตส่าห์เดินเข้ามาช่วยฉัน แล้วก็มาส่งด้วย
ไว้มีอะไรบกวนได้ติดต่อเสียเล็กน้อๆ”

เธอบอกด้วยความจริงใจ ก่อนยกยิ้มและยกมือไหว้เขา จนนึกขึ้น
ที่เขาดูโตและเรียบร้อยรับไหว้

“เริ่มเรียนเมื่อไร” เขาหันกลับไปถามเจ้าของห้องที่มาส่งที่หน้า
ประตู

“วันพุธหน้า” เธอตอบอย่างนึกแปลกใจที่เขาถาม

“งั้นเดี๋ยวมารับไปเดินเที่ยวแล้วก็เลี้ยงข้าวจนกว่าจะเปิดเรียน
แล้วกัน จะได้สนิทกันไว้ ยังไงคุณก็กลับไปเป็นหมอม้าให้ไร่ผม เดี่ยว
พรั่งนี้มาหาตอนสิบเอ็ดโมงนะ ใกล้ถึงแล้วจะโทร.หา จะได้เตรียมตัวทัน”
เขาบอกแล้วโบกมือให้ทันควัน ก่อนจะปิดประตูห้องเธอให้ ซึ่งทำให้
เขายิ้มขึ้นได้กับสีหน้าแววตาของคนตกใจที่ได้แย้งไม่ทัน

๖ ทัศนคติถูกใจสัตว์แพทย์สาวอย่างประหลาด เขาไม่เคยเจอ
คนที่ดินรนเอาชีวิตรอด และสามารถทำให้ชีวิตตนเองก้าวหน้าและ
ทำหน้าที่ตนเองได้ดีขนาดพลอยลดมาก่อน รอบตัวเขามีแต่ลูกหลาน
เศรษฐี ใช้ชีวิตสุขสบาย อีกทั้งยังชอบการเที่ยวเล่นดื่มกินไม่ต่างกัน
จากเขานัก พอรู้เรื่องราวของเธอคร่ำๆ จากพี่ชายคนโต และมาพบเจอ
ด้วยตนเอง เขาก็ไม่อาจจะละเลยเธอไปได้ แม้ตอนแรกจะเพียงอยาก
ช่วยเหลือให้เธอปลอดภัยและระวังตัวจากการมาอยู่ต่างถิ่น

“เอาเว้ย! ยังไงก็มิดีอยู่บ้างแหละ”

นี่ก็แล้วก็ชมตนเองอย่างชอบใจ การเดินกลับที่พักของตนเอง
จึงเต็มไปด้วยรอยยิ้มที่เขาไม่ค่อยมีเท่าไร จนเหมือนคนบ้าที่เดินยิ้ม
คนเดียว หัวเราะคนเดียวได้อย่างไม่น่าเชื่อ แต่เพราะกำลังจะทำ
ความสนิทสนมกับพลอยลดา...

1

พลอยลดนั่งบนขอบผนังที่มีหน้าต่างกระจกซึ่งมีละอองชั้นเล็กน้อยจากอากาศที่หนาวเย็น และฝนที่โปรยลงมายามหัวค่ำของลอนดอน คิดแล้วก็ได้แต่ยกยิ้มกับเรื่องราวที่ได้เจอกับเทศภณ อีกเรื่องก็สติกเกอร์กวนๆ ที่เขาส่งมาทักทาย พร้อมแผนการพาเธอเที่ยวและไปรับประทานอาหารในวันพรุ่งนี้ จนความปากไวมือไวเท่าความคิดทำให้เธอพิมพ์ไปทันที

‘เสียเล็กจะจีบฉันหรือคะ’

...

‘ใช่ ผมก็จีบแบบตรงๆ นี่แหละ จีบได้ไหม หรือมีแฟนแล้ว’

ความเงิบของเขาหลังอ่านแล้ว และคำตอบที่ให้เธอมายิ่งทำให้เธอเงิบกว่าเขานัก โดนจีบ...เป็นครั้งแรก

‘ก็ได้...หนุ่มนักเรียนนอกแถมรวยมาจีบ ฉันโอเค’

‘แหม...’

เธอได้แต่ขบขันกับคำว่า แหม พร้อมสติกเกอร์หมีกระดุกกระดิก

ที่กลอกตาไปมาอย่างน่าหมั่นไส้ที่เขาส่งมาให้เธอ การทำความรู้จักกับเขา และได้พูดคุยกันวันนี้ ตอกย้ำให้เธอแน่ใจกับคำบอกเล่าของพ่อแม่และคนเก่าคนแก่ว่า อย่ามองใครแค่ภายนอก เพราะคนซี้เก๊กและน่าหงุดหงิดที่เธอเห็นวันนั้น เขาเองก็เป็นคนมีน้ำใจและตรงไปตรงมากับเธอ ต่อไปเธอก็ต้องสืบดูว่าเขามีสาว ๆ คนอื่นหรือไม่

“เริ่มจากถามพี่ไก่และพี่ชายนี้แหละ” พอลคิดได้ พลอยลดา ก็ขยับกายไปนั่งที่เตียงนอน เพื่อพิมพ์ข้อความถามไถ่ว่าจะโทรศัพท์หา รุณพีได้หรือไม่ พอลได้คำตอบเธอก็ติดต่อไปทันที

6 ทัศนียภาพนอกจากแพลตฟอร์มที่ปักไปนั่งดื่มไวน์อยู่ภายในล็อบบี้ของ โรงแรมดังกับกลุ่มเพื่อนตามปกติ ซึ่งมีทั้งชาวตะวันตกและตะวันออก ที่คบหากันอยู่ แม้ในบางครั้งเขาจะรู้ดีว่าการคบหาในกลุ่มก้อน นักท่องเที่ยวนี้มีผลประโยชน์ในหลายเรื่องต้องพึ่งพากัน เพื่อให้มีเส้นสายในธุรกิจต่างๆ ที่ตนมี

เสียงเพลงจังหวะอาร์แอนด์บีบรรเลงคลอไม่ให้บรรยากาศ เงียบเหงา เขาเองก็ลิ้มรสอาหารประเภทเนื้อไปหลายเมนู ซึ่งเป็นการจัด อย่างหรูหราน่าเอ็นดูเป็นคำเล็กๆ ให้พอดีกับการปาร์ตี้ ก่อนสายตา จะพบแสงเตือนบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ จึงยกมองและเห็นเป็น ข้อความจากพลอยลดาที่มากดติดตามอินสตาแกรมของเขา จนทำให้ เขาตาโตและหัวเราะออกมาได้ พลังกดปลดล็อกเข้าไปกดติดตามกลับ พร้อมไล่ดูภาพที่ส่วนใหญ่เธอจะอัปเดตภาพสัตว์หลากหลายชนิด ที่พบเจอหรือเคลที่รักษามากกว่าภาพตนเอง แตกต่างจากเขานักที่ชอบ อัปเดตชีวิตประจำวันหรือความชอบส่วนตัวที่สุขสบายลงไป

“อี” มอะไรวะ ใส่อีเสียเต” เสียงแซวจากเพื่อนดั่งขึ้น ทำให้ คนยิ้มคนเดียวสะอื้นเล็กน้อย จนคนเข้ามาเอ่ยปากยังสะอื้นตามแล้ว

หัวเราะร่วน “ใจลอยด้วยเว้ยมึง”

“ไอ้ปรีียว มึงนี่นะ...กูกำลังจีบสาวอยู่” ชายหนุ่มบอกเพื่อนสนิทอย่างคักดีซัยไปตามตรงแล้วหัวเราะเบาๆ

“ไอ้โห...แก้มแดงเพราะเขินหรือเมาไวน์ ไอ้เวร” แซวแล้วก็หัวเราะขันอีกรอบ “จีบใครวะ คนแบบมึงจีบสาวที่ไหน มีโอกาาก็เห็นเอาแล้วก็แยกย้าย”

“สัตว์แพทย์สาวไทยน่ารักสู้ชีวิต” บอกสรรพคุณแล้วเขาก็หันหน้าจ่อโทรศัพท์อวดภาพถ่ายของอีกฝ่ายให้เพื่อนดู

“หมอพลอย!”

“มึงรู้จักอะไระ!” เตชภณส่งเสียงดังถามด้วยความตกใจจนตาโต

“ก็กูซักรถพาแม่เอาเจ้าเตชี่ไปหาหมอบ่อยๆ” บอกแล้วก็ตาโตที่เพื่อนเอื้อมมือมาบีบต้นแขนแน่น “มึงเอาจริงดิ กูว่าต้องไปเตือนแม่ให้เตือนหมอพลอยแล้วว่ามึงกำลังเข้าไปในชีวิตเขา”

“ไอ้เพื่อนเวร แทนที่จะช่วยกูจีบ” ว่าแล้วเขาก็ผลักไหล่เพื่อนสนิท

“ช่วยอะไร กูก็ลอยไปลอยมาปะวะ มึงก็จีบเองแล้วกัน” เขาบอกอย่างจริงจังด้วยน้ำเสียงกลัวขื่น พลังสายหนักกับท่าทางอนๆ ของเพื่อนสนิท ก่อนเล่าถึงบุพการีต่ออีกหน่อย “แม่กูชอบหมอพลอยมากเลยนะ แกว่าหมอน่ารัก พุดตรงไปตรงมา บางคนอาจไม่ชอบ แต่แม่กูชอบ เพราะหมอจริงใจและทำงานดี เอาใจใส่เคส ไม่ได้หวังแต่เงินแล้วเลี้ยงไข่ อีกอย่างหมอไ้กับหมอชายก็น่ารักเหมือนกัน แม่กูถึงบอกว่าที่คลินิกนั่นดีที่สุดแล้วในถิ่นบ้านเรา แถมหมอพลอยยกคำพร้าเหลือตัวคนเดียว โชคดีที่ได้รุ่นพี่ดูแลดี แม่กูเลยชอบพวกหมอๆ ไปอีก”

“เออ พี่ตุลย์บอกเขาโดนป่าโกงมรดกพ่อแม่ไปหมด ดีว่าได้รุ่นพี่ดีถึงมาทำงานที่เชียงราย กูก็ไม่นึกว่าจะดูแลกันดีขนาดนี้นะ เป็นเรื่องที่ดีนะที่คนเราจะมึเพื่อนดีๆ ไว้พึ่งพาได้สักคนสองคน...” บอกแล้วเขาก็ยกยืม ระหว่างมองเพื่อนที่พยักหน้ารับฟังเงิบๆ เพราะอีกฝ่าย

ก็ตอบกลับว่าเหมือนมึงกับกู “หรือกลับไปไทยกูต้องหาหมาแมวมาเลี้ยงวะ จะได้ไปคลินิกบ่อยๆ”

“ไอ้เวร! เกินไป...” คักดีช้ยลากเสียงยาวพร้อมแเบะปากใส่ก่อนจะขันที่ถูกเพื่อนค้อน “มึงก็ใช้เวลาที่นี้จิบหมอม แล้วคนแบบมึงกูไม่แนะนำให้เลี้ยงสัตว์ใดๆ เลี้ยงตัวเองให้ดีกว่าไอ้เวร! มีเงินแต่ไม่มีเวลาจะรับผิดชอบ ก็อย่าไปพาสัตว์มาทรมานกับคนแบบมึง เดียวไปลำบากพ่อแม่กับน้ำเซเซาอีก เข้าใจ!”

“โห... ตากูว่าเลวเลยดีกว่า เพื่อนเวร!” คนโดนเพื่อนเตือน และส่งเสียงถามขึ้นสูงกลอกตาไปมา และส่งเสียงอ่อนใจ ระหว่างคนต่อว่าหัวเราะในลำคอชอบใจออกมา “อ้อ...ไฮ ชินดี”

คักดีช้ยแเบะปากเมื่อเพื่อนมีอาการสะดุ้งเล็กน้อยที่โดนสาวผมทองเดินมาโอบและจูบแก้ม ก่อนจะโบกมือให้และเดินควงกับสาวเจ้าไปเต็นท์ร่วมกัน ทั้งเขาไว้เฉยๆ ทั้งที่ไม่กี่วินาทีก่อนคุยกันเรื่องเจ้าตัวจิบสาวอยู่ “กูขอให้มึงจิบไม่ติด ไอ้เพื่อนเวร! หึๆ”

การอยู่คนเดียวในต่างประเทศอย่างจริงจังครั้งแรกของพลอยลดาดูจะชอบอุ่นใจมากขึ้น เมื่อมีเทศกาลส่งข้อความมาคุยด้วยเกือบทุกครึ่งชั่วโมงตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า ซึ่งเธอเองก็ตื่นนอนแล้ว แต่เพราะอากาศที่เย็นขึ้นกว่าปกติที่คุ้นเคยในเมืองไทย ทำให้พลอยลดากีบตัวในห้องพัก นั่งจิบกาแฟ และทำอาหารเข้ารับประทานเองง่ายๆ พลงนั่งมองดูทิวทัศน์มุมกว้างจากขอบหน้าต่างกระจกของห้อง โดยอ่านหนังสือและดูตำราเตรียมการเรียนอยู่เป็นนาน

เมื่อคืนเธอรับรู้เรื่องราวของชายหนุ่มผู้เป็นเสียงเล็กแห่งไร่และรีสอร์ททรงกลมมากขึ้นจากรุ่นพี่สองคน เขาใช้ชีวิตสุดเหวี่ยงและเป็นเพลย์บอยที่มีสาวๆ พัวพันมากมาย ซึ่งเธอก็เข้าไปดูในอินสตาแกรมของเขาและพบภาพถ่ายที่อัปเดตเป็นการปาร์ตี้ พร้อมมีสาวมากหน้า

หลายตาคลอเคลียอยู่หลายภาพ จนนึกหมั่นไส้ที่มาบอกว่าจะจีบเธอ
แถมก็ทำจริงด้วย เพราะส่งข้อความหาเธอบ่อยมาก

“ทำไมเจ้าชู้ พี่ๆ ไม่เห็นเจ้าชู้” บ่นพึมพำแล้วยิ้มขันกับสิ่งที่เธอ
ส่งสัย พลังครุ่นคิดถึงสิ่งที่คาดหมายกับเขาไว้ “ทฤษฎีลูกชายคนเล็ก
น่าจะใช้ได้ โดนตามใจและทำได้ตามใจ ดีนะไม่เสียคนจนไม่น่าคบหา”

6เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นเบาๆ และสั่นไกล่ตัวบนขอบหน้าต่าง
เรียกให้คนตัวบางที่นั่งอยู่เหลียวไปมอง แล้วพบภาพหน้ายิ้มมุมปาก
อย่างท่าแห่งของเทศาณ พร้อมชื่อ *TAECHABHOL* ของเขาปรากฏ
ขึ้นมา

“ตายยากจริงๆ”

“ว่าไงคะเสียเล็ก” เธอทักทายหลังกดรับสาย

“เรียกพี่เต็กี่ได้ เรียกเสียเล็กแบบคนอื่น เหมือนผมเลี้ยงเด็ก
เลยนะ” เขาว่าเสียงเบือๆ แต่ก็หัวเราะเบาๆ

“หือ...ไม่อะ ฉันเป็นลูกสาวคนเดียวไม่มีพี่น้อง” เธอกว่นกลับ
ตามประสาที่เขาเองก็ทำตัวเป็นกันเอง “เรียกคุณเตแล้วกัน จะได้ดู
ไม่เหมือนเสียเก็บหนี้หน่อย”

“อ๊อ! ปากร้ายเหมือนกันนะคุณ! แกรมเปรียบเทียบได้แยะมาก”
เขาส่งเสียงโวยวายกลั้วขัน “เออ...กำลังจะออกจากห้องพัก คุณเตรียมตัว
ด้วยนะ”

“ได้ค่ะ” เธอรับคำก่อนจะกดวางสาย เพื่อลุกไปแต่งตัวชุดใหม่
ให้ดูดีและอบอุ่นต่อร่างกาย โดยไม่ลืมหยิบกระเป๋าสะพายใบใหญ่หนอย
มาใช้ สำหรับพกร่มกันฝนแบบพับเพื่อไปด้วย

ดวงตากลมโตสีนิลมองตนเองในกระจกบานยาวติดผนังของ
ห้องพักบริเวณด้านหน้าประตูห้องน้ำ สำนวจความเรียบร้อยแล้วก็ยกยิ้ม
ให้กำลังใจตนเอง แม้ภายในใจจะคิดเสมอว่าเธอยกระดับความสนิทสนม

กับเศษขนมรวดเร็วเกินไปหรือไม่ แต่คำแนะนำจากรุ่นพี่ก็ทำให้เธอเข้าใจ
อะไรมากขึ้น การมีมิตรสหายคบหากันไม่จำเป็นต้องจบตรงที่ยอมนอน
กับเขาง่ายๆ จนทำให้ตัวเองไร้ค่าสัก มันควรเป็นไปตามความพอใจ
ในกันและกันมากที่สุด

พลอยลดาเหลือยมองประตูห้องที่ถูกเคาะสองที ก่อนจะเคาะ
อีกรอบพร้อมส่งเสียงเรียกเธอออกมา จนเธอได้แต่ก่อกตา เพราะ
เขาเดินขึ้นมาหาทันทีเดียว

“ไหนว่าถึงแล้วจะโทร.หาไงคะ” เปิดประตูแล้วเธอก็ทัก ก่อนจะ
ยกมือไหว้คนทำเตียงนอนเอามือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกง และมืออีกข้าง
เท้ากับขอบประตูห้อง “แกก็จริงๆ แหละ”

เศษขนมสายน้ำหัวเราะในลำคอ ก่อนจะรับไหว้เธอ “ไปเลยไหม”

“ก็ได้ค่ะ หยิบกระเป๋าใส่รองเท้าก่อนนะ” เธอตอบรับและ
พยักหน้า ก่อนจะผลัดไปหยิบกระเป๋าใส่รองเท้า และนั่งลงสวมรองเท้า
ให้เรียบร้อยอย่างว่องไว เพราะเขายืนรออยู่หน้าห้องด้วยรอยยิ้ม จนเธอ
รู้สึกเกือเขินอยู่นิดหน่อย

พลอยลดา รู้สึกตื่นเต้นกับการเดินท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ อย่าง
ไม่รู้สึกรถึงความร้อนอบอ้าว และโชคดีที่วันนี้ไม่มีฝนตกหรือท้องฟ้า
มืดมน จนทำให้ผู้คนดูหม่นหมองนัก ยิ่งทำให้เธอเดินเล่นกับชายหนุ่ม
ที่ดูขำขานาญเส้นทางเดินลัดเลาะไปมาตามตรอกซอกซอยของย่าน
นอร์ธฮิสต์แห่งนี้ แถมคอยจัดการให้เธอไปยืนโพสต์ท่าและถ่ายภาพให้
มากมายทั้งจากกล้องโทรศัพท์มือถือของเขาและเธอ

“จะเที่ยงแล้ว เราต้องหาร้านนั่งสั่งอาหารก่อน ไม่งั้นพักเที่ยง
คนทำงานจะลงมาสมทบกับพวกนักท่องเที่ยวยะ” เศษขนมเอ่ยขึ้น
ระหว่างเดินเคียงข้างคนตัวเล็กกว่าเขา ซึ่งเขาสามารถหันมองเห็น
ศีรษะทุยของเธอที่ปกคลุมด้วยเส้นผมดกดำชัดเจน “ผมคุณเงาดีจัง

ดำสยด้วย”

“ไม่เคยยอมผมเลยคะ เลยช่วยทำให้ผมไม่แห้งเสียวด้วย” เธอเงยหน้าตอบยิ้มๆ ก่อนจะหันหน้าจโทรศัฟท์มือถือให้เขาดู “ร้านนี้อยู่ใกล้ๆ เดินไปได้ไหมคะ เห็นในไอจีแล้วน่ารักดี”

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปจับเครื่องมือถือสารของเธอมาดู พลังพยักหน้ารับ “เดินไปสักสิบนาที ร้านไม่ค่อยมีคนนะ ไม่รู้ไม่ร่อยหรือแพงเกินไป”

“ฉันว่าแพง” เธอบอกกลัวชั้นระหว่างรับโทรศัฟท์มาเก็บลงด้านใน กระเป๋าเสื้อตัวนอก

“เออ...แต่คนพื้นถิ่นส่วนใหญ่ชอบซื้อไปกินบ้านหรือที่ทำงานมากกว่านั่งในร้านแบบคนไทยหรือนักท่องเที่ยว เพราะย่านนี้เป็นเมืองใหม่ที่ปรับปรุงให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว คนพื้นเพอาจจะรำคาญรู้ๆ กันอยู่ว่าบางทีคนอังกฤษก็ไม่ชอบสูงลิ้นกับใคร” เขาเอ่ยต่อระหว่างพาเธอเดินไปด้วยกัน

“คุณเคยโดนเหยียดไหมคะ”

“คุณโดนมาเหรอ”

หญิงสาวส่ายหน้า “ยังคง แต่ฉันเห็นคนจีนโดนแล้วสงสาร ไม่รู้เปิดเทอมจะเจออะไรไหม”

“ผมไม่เจอเพราะรวยมั่ง...” เขาตอบแล้วส่ายหน้ายิ้มมุมปาก ระหว่างสบตากับเธอ “เงินไม่ใช่คำตอบทั้งหมดของชีวิต แต่มันก็ทำให้เรามีอภิสิทธิ์เหมือนกัน”

“จริงค่ะ” เธอตอบรับอย่างเห็นด้วยพร้อมรอยยิ้มเศร้า “ไม่ฉันบ้างคงไม่อยากได้สมบัติพ่อแม่ฉัน...”

เทศภณหนึ่งไปนิด ก่อนจะถอนหายใจออกมา “พี่ตุลย์เล่ามา ผมก็สงสัยว่าต้องเป็นญาติยังไงถึงหน้าด้านมาเอามรดกคนอื่น”

“ก็หน้าด้านไงคะ ไม่ต้องสงสัยหรอก” เธอสวนทันทีด้วยท่าทาง

หงุดหงิด ก่อนจะหน้าหนึ่งเพราะเขากะพริบตาปริบๆ มองมาจนได้แต่หัวเราะกันเบาๆ “เงินทำให้เราสะดวกสบาย และเงินก็ทำให้เรารู้จักสันดานคนด้วยแหละค่ะ”

“ถูกต้อง!” เขารับคำและยกนิ้วโป้งให้กับเธอ ก่อนจะผายมือไปอีกด้านของหัวมุมถนน เพราะเดินกันมาใกล้ร้านที่เธออยากมาแล้ว ทำให้เธอมองตามและยิ้มแป้นมาให้เขา

แม่คุณเอ๊ย! ยิ้มแล้วโลกสดใสชิบ...เตชภณได้แต่คิดในใจ

2

กิรมาเป็นนักศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้านสัตวแพทย์ไม่ได้แ่อย่างทีพลอยลดาคิดไว้ ความหวาดหวั่นว่าจะพบเจอคนเหยียดหรือกลั่นแกล้งไม่มีให้เธอพบเจอ เพราะทุกคนมาจากหลากหลายประเทศและเชื้อชาติ แถมมีแต่มุ่งมาหาความรู้ใส่ตัวเหมือนเธอ การเข้าเรียนจึงดำเนินไปอย่างเคร่งเครียดและต้องตักตวงเนื้อหาให้ได้มากที่สุด

“ผมไม่เข้าใจศัพท์เทคนิค” เตชภณผู้รับอาสาคอยช่วยเหลือเรื่องภาษาอังกฤษในบางช่วงตอนที่อาจารย์อาจจะพูดเร็วหรือสำเนียงฟังยากสำหรับเธอเอ่ยขึ้นมา เมื่อเธอกดคลิกเสียงที่อัดไว้ให้เขาฟังสองรอบ “โดยรวมคุณเข้าใจไหม”

“เข้าใจคะ แค่สงสัยว่าเขาพูดอะไร” เธอยิ้มๆ แล้วห่อลิ้นพูดตาม แล้วส่ายหน้าหัวเราะไปกับเขา ที่ก็พยักหน้าเข้าใจและหัวเราะออกมา

“สัตวแพทย์ของไทยไม่เหมือนพวกแพทย์รักษาคนหรอก” เขาเห็นเธอจดรายละเอียดทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษสลบไปมานบนหน้ากระดาษ และเธอก็หันมองเขาตาปริบๆ “ก็...แพทย์เหมือนแบบมี

ใช้ทุน แล้วค่อยเรียนต่อเฉพาะทาง แต่สัตว์แพทย์ไม่มีหรือ อะไรแบบนี้”

“อ้อ...” เธอรับคำเข้าใจขึ้น “ไม่มีค่ะ ก็จบแล้วส่วนใหญ่ถึงไปทำคลินิกกันเอง หรือไปรับจ๊อบในคลินิก ส่วนทำงานในโรงพยาบาลสัตว์ของรัฐก็เป็นแบบตรวจวินิจฉัยกันก่อน แล้วค่อยมาเรียนต่อแบบนี้แหละ ยิ่งถ้าอยากเป็นสัตว์แพทย์ในโรงพยาบาลเอกชนใหญ่ๆ หรือโรงพยาบาลสัตว์ของรัฐก็ต้องเรียนเพิ่มเอง แล้วก็ต้องพยายามทำเคสให้ได้ดี เก็บสะสมไว้”

“แล้วทำไมอยากเป็นหมอสัตว์ ไม่เป็นหมอมคน”

“เด็กๆ คิดแค่ว่า สัตว์พูดไม่ได้ บอกไม่ได้ ว่าเจ็บปวดยังไง ตรงไหนบ้าง แต่คนพูดได้ บอกได้ อธิบายด้วยท่าทางได้หมด สัตว์น่าสงสารกว่าคนมาก แถมคนบางพวกก็ชอบทำร้ายรังแกสัตว์ ก็เลยอยากเรียน” เธอตอบอย่างจริงจังแต่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม “เด็กๆ มีแมวจรรกับแมวที่เขาเลี้ยงปล่อยชอบมานอนที่สนามหน้าบ้านด้วยแหละค่ะ ให้อาหารกินบ้างมันก็น่ารักดี พอมันมีแผลกัดกันมาก็สงสาร น่าจะเป็นอะไรที่สะสมมา ฉันเลยอยากเรียน”

“พ่อแม่เลี้ยงคุณมาดีนะ” เขาชมขึ้นมาจนอีกฝ่ายตาโตมองแล้วหัวเราะในลำคอ

“พ่อแม่ก็เลี้ยงคุณมาดี แต่คุณไม่เอาไหนเอง” เธอแขวะกลับแล้วยิ้มมุมปาก ระหว่างเขากลอกดวงตาไปมา “เอาให้จับโทษฉันแล้วกันนะคะ เล็กเล็ก”

“อ้อ...จะต้องจบแล้วแหละ” เขาว่าก่อนจะหัวเราะหยันตนเองเล็กน้อย “เรียบริ้อยแล้ว ไปหาอะไรกินกันเถอะคุณ เตี้ยเว็นกว่านี้หนาวแย่”

“อ้อ ลืมเลยค่ะ” เธอพยักหน้า หลังนั่งอ่านทวนที่ตนเองจดไว้จนเขาทักเรื่องอาหารมือเย็น จึงเก็บข้าวของระหว่างคนชวนลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจและเดินไปเข้าห้องน้ำเอง

พลอยลตามองแล้วได้แต่ส่ายหน้ายิ้มๆ ความจริงเธออ่อนคลายกับเขามากขึ้น และรู้สึกดีที่มีเขามาอยู่เป็นเพื่อนด้วยในหลายๆ โอกาส เพราะห้องพักก็ค่อนข้างน่ากลัวและเงียบอยู่สักหน่อย ด้วยราคาถูกแถมอยู่ในมุมอับของเมือง ถึงจะมีทุกสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันในห้องให้ แต่เวลาเข้าออกอาคารเธอก็กังวลอยู่บ้าง ซึ่งตั้งแต่เขาแวะมาหาประจำความรู้สึกกระแวงก็หมดไป

ดวงตาสีนิลของพลอยลดากะพริบปริบๆ มองดูรูปสลิม่วงที่จอดอยู่ริมทางไกลๆ โบสถ์ได้เพียงไม่กี่วินาที คนไร้บ้านจากมุมใดบ้างก็ไม่ทราบได้ต่างวิ่งกันไปหาเป็นทิศทางเดียวและต่อแถวกันพันที่อยู่ด้านหลังรถ จนเธอเอื้อมมือไปตบต้นแขนชายหนุ่มข้างกายเบาๆ

“รตองค์กรช่วยเหลือคนไร้บ้าน จะออกแจกอาหารทุกเย็นนะ” เตชภณอธิบาย พลังมองภาพการต่อแถวและเจ้าหน้าที่จัดเรียงเตรียมอาหารชุดไปกับเธอ “บางทีก็สงสารนะ แต่บางทีก็รำคาญพวกที่ทำเลอะเทอะและซบถ่ายเรียกรวด จนพื้นที่สาธารณะเหม็นไปหมด”

“ฉันนึกสงสารตอนอากาศหนาวมากๆ ไม่น่าแปลกใจที่มีคนนอนแข็งตาย” เธอบอกด้วยแววสลด

“องค์กรที่เขาตั้งมาช่วยเหลือมีห้องให้พักนะ บางแห่งมีห้องให้ไปใช้ยาเสพติดด้วย แต่ไม่เพียงพอ และคนไร้บ้านบางคนก็ไม่ได้อยากไปพัก รักอิสระทำนองนั้น มันถึงมีปัญหาอยู่ทุกที่บนโลกนี้แหละ”

“จริง” เธอรับคำตามเขา ก่อนจะยกยิ้มและเหลือบตามองคนตัวสูงที่จับมือพาข้ามถนนเสียเฉยๆ “ฉวยโอกาสเก่งนะคุณนะ”

“เฮ้อ! ข้ามเองเลย” เขาว่าพลังสะบัดมือออก ทำปากเบะอย่างเย้าหยอกจนเธอหัวเราะร่วน แต่ก็เดินข้างกันมาถึงอีกฝั่งถนนและเดินไปยังร้านอาหารที่ตกลงกันไว้ ซึ่งเป็นร้านประจำอีกร้านไกลๆ แถวที่พักอาศัย

เตชภณรู้สึกดีกับการได้คอยดูแลหญิงสาวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขาค่อนข้างรักอิสระมากกว่าพี่ชายอีกสองคน ก็เหมือนกับที่พลอยลดาชอบบอกว่าเขาคือลูกชายคนเล็ก จึงได้รับการเอาใจและตามใจมาเสมอจนติดเป็นนิสัยที่ชอบต่อรองหรือออกต่ออันมารดามากกว่าพี่ชาย และทำอะไรได้ตามใจมากกว่าสักหน่อย เนื่องจากเขายังไม่ต้องรับผิดชอบการงานอะไรในกิจการของครอบครัว แต่พอมาพบกับหญิงสาวคนนี้เขาก็ดันอยากจะทำเอาใจใส่เธอ และทำให้เธอรู้สึกไม่ด้อยค่าหรือโดนกระทำฝ่ายเดียว แบบที่โดนญาติแท้ๆ ของเจ้าตัวทำให้เจ็บปวดมีปมในใจมา

“มีอะไร เห็นจ้องจอมือถือนานแล้ว” เขาส่งเสียงถามอีกฝ่ายที่หน้านี้ว้าวิ้วขมวดมาลึกลับ มีอีกข้างก็จับส้อมหมุนไปมากับกลุ่มผักสลัดในจานตนเองอยู่นาน

“ไปไปหาที่คลินิก แล้วไว้วายว่าฉันหนีหายไป” เธอเอ่ยขึ้นเสียงเรียบๆ แต่มีแววสงสัยและไม่พอใจ ก่อนจะเงยหน้ามองเขา “บ้าบ่ปะวะคุณ”

“หี...เออ ผมก็กำลังจะถามว่า ป้าคุณบ้าหรือเปล่า เอาสมบัติพ่อแม่เขาไปแทบหมด ยังมีหน้าไปหาแล้วบอกว่าหลานสาวหนีหายไป ไม่บ้าก็ประสาทเสียอะ” ได้ทีเขาก็บอกความนึกคิด พลังสายหน้าและเบะปาก โดยเจ้าของเรื่องก็พยักหน้ารับ

“พี่ไ้กับพี่ชายบอกว่าไว้วายจนลูกเจ็บ น้องในคลินิกอยากกระโดดข้ามแดนเตอร์รี่ไปถีบหน้า” เล่าแล้วพลอยลดาที่ทำหน้าที่แล้วหัวเราะออกมาเบาๆ “ลูกเจ็บมันใจเย็นมากเลยนะ แสดงว่าป้าต้องสุดตึงจริงๆ”

“เขาโทร.หาคุณใหม่ ทำไมจะไปหาไม่ติดต่อก่อน”

“โทร.มั้ง แต่เปลี่ยนเบอร์เป็นของที่นี่ไง ป้าไม่มีไลน์หรือสื่อโซเชียลฉันโทร.ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น”

“อ้อๆ งั้นก็ให้บ้าไปคนเดียวแหละ” ว่าแล้วเขาก็ทำท่าคิด ก่อนจะ

ดีดนิ้ว “หรือไปหาคุณเพราะใช้เงินไม่ได้ปะวะ”

คนฟังขมวดคิ้วอีกรอบ หลังวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ และกำลังจะรับประทานอาหารเช้า “ใช้ไม่ได้ยังไง โอนเงินไปใส่บัญชีตัวเอง จนแทบหมด เหลือให้ฉันหมิ่นเดียวในบัญชีชื่อพ่ออะ ดีเท่าไรพอกับแม่ เขาเปิดบัญชีชื่อฉันเดี่ยวๆ ไว้ด้วย ไม่งั้นฉันก็ไม่มีจะกินและยากไร้ ของแท้ ไม่ได้มาเรียนต่อที่อังกฤษไฉนแบบนี้แน่ๆ ต้องเก็บเงินอีกชาติกว่า”

“แล้วไปหาทำไมวะ” เขาฟังแล้วก็บ่นพึมพำออกมา ซึ่งเธอก็รับคำในลำคอด้วย “เออๆ ช่างป่าคุณเหอะ กินข้าวต่อ จะได้ไม่ต้องเครียด”

“ทำไมฉันถึงมีญาติไม่ดีแบบคนอื่นเขาอะคุณ” เธอว่าขึ้นก่อนจะจิ้มเนื้อสเต็กเข้าปากและเคี้ยวตุ้ยๆ

“คนอื่นบางคนเขาก็มีญาติไม่ดีและยากไร้กว่าคุณนะ” ชายหนุ่มว่าแล้วส่งสายตาค้อนไปเล็กน้อย “นี่คุณต้องคิดว่าตัวเองก็โชคดีมากนะ ได้มาเรียนที่อังกฤษ ได้มีเงินเดือน มีอาชีพที่ดี ได้แฟนหล่อและรวยด้วย”

“ฮะ! แรกกๆ ฟังดูดีนะ อันหลังนี่อะไร!” เธอพยักหน้าตามคำเขาก่อนจะอ้าปากและตาโตขึ้นมองคนพูดชมตนเอง “หลงตัวเองเก่งอะ”

“ชมตัวเองก็ดีกว่าด่าตัวเองแหละคุณ” เขาว่ายิ้มๆ แล้วยกไหล่ก่อนจะพยักหน้าให้เธอ เพื่อรับประทานอาหารเช้ากันต่อไปด้วยความผ่อนคลาย โดยที่เขา ก็พึมพำข้อความไปหาคนสนิทที่เมืองไทย เพื่อสืบเรื่องของป้าว่าอีกฝ่ายไปเซียงรายทำไม

ท้องฟ้าของลอนดอนดูแตกต่างจากที่เซียงรายก็ตรงมีเมฆหมอกสีเทาบางเบาล่องลอยอยู่เกือบทุกวัน ทำให้บรรยากาศดูหม่นหมองชวนง่วงเหงาอยู่เสมอ แต่พลอยลดาก็ดูดีขึ้นกว่าช่วงแรกที่มาถึง เพราะเธอไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอย่างแท้จริงเช่นคิดไว้ แต่มีชายหนุ่มคอยมาดูแลและเอาใจใส่สม่ำเสมอ แม้เขาจะเรียนหนักหรือไม่ได้แวะมาหา ก็ยังส่งข้อความถึงเธอทุกเวลาที่เดียว

พลอยลดาหัวเราะในลำคอ หลังเธอเปิดอ่านข้อความที่เตชภณส่งมาหาด้วยถ้อยคำเย้าหยอกติดตลก ที่หลายครั้งเธอก็นึกหมั่นไส้กับการหยอชของเข

‘เธอไม่ต้องใช้กับเหลาตินสอทรอกนะ

เพราะคำพูดและหน้าตาของเธอ

แหลมพอที่จะแทงใจฉันได้...’

“มุกเสี่ยวมากๆ ตาเสี่ยวเล็ก” เธอบ่นออกมาพร้อมหัวเราะขำขัน ก่อนกดส่งสติ๊กเกอร์แมวหัวเราะปากกว้างไปหาเขาแทนพิมพ์ตอบ เพราะนึกมุกส่งกลับไปไม่ทัน และพิมพ์บอกเขากลับไปว่ากำลังจะกลับห้องพัก

“แพตตี้” เสียงเรียกชื่อเล่นภาษาอังกฤษของพลอยลดาตั้งขึ้นเบาๆ ระหว่างที่เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเช่นกัน

“ว่าไงคุณ” หญิงสาวรับสายของเตชภณตามปกติ ก่อนจะหันไปยิ้มให้ชายหนุ่มอีกคนที่เรียกเธอไว้

“ไปกินข้าวกันไหม มีร้านอร่อยที่ไปเจอมาใกล้ๆ วิทยาลัยนี่เอง” เขาเอ่ยชวนไป เพราะเห็นเธอเงียบไม่ได้สนทนาใดๆ กับปลายสาย

“เสียงไอ้หนุ่มฝรั่งที่ไหนอะ”

“เพื่อน” เธอตอบปลายสายเบาๆ ก่อนหันไปคุยกับอีกคนที่ยืนใกล้ๆ “ร้านไหนเธอ”

เตชภณถอนหายใจใส่มาจนพลอยลดานึกขุ่น แต่เขาก็เงียบไม่ได้ว่าอะไร คงกำลังตั้งใจฟังสุดฤทธิ์ และก็จริงอย่างเธอคิดเอาไว้ เพราะชายหนุ่มบอกว่าจะตามไปที่ร้าน ด้วยรู้ว่าร้านที่เอ่ยถึงอยู่ตรงไหน ไม่ได้ไกลจากที่เขาอยู่ตอนนั้นนัก ก่อนวางสายโทรศัพท์ไปทันที

พลอยลดาไม่ค่อยได้มีปฏิสัมพันธ์กับใครในชั้นเรียนนัก แต่ความจริงทุกคนก็มุ่งจะหาความรู้มาใส่สมองให้มากที่สุด และการศึกษาเรื่องสัตว์ก็ไม่ได้มีการจับกลุ่ม ทุกคนต้องทดลองผ่าหรือค้นหาข้อมูล

ด้วยตนเอง เธอจึงไม่ค่อยสนใจสูงส่งกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนเหมือนคนอื่น ยิ่งเธอเป็นคนเอเชียหนึ่งในสี่คนของชั้นก็ยิ่งต้องพยายามวางตัวไว้ในมุมที่ไม่ไปทำให้ถูกเหยียดหรือรังแก การอยู่เงียบๆ จำเรียนให้ดี เป็นทางออกที่ดีแล้ว แต่เธอก็ไม่ได้ปฏิเสธที่จะหาความรู้จักกับเพื่อน ซึ่งเข้ามาชักชวนไปร่วมมื้ออาหารเย็นกันเกือบครึ่งห้อง

ทณึ่งสาวเดินมาถึงร้านอาหารเล็กๆ แต่จัดตกแต่งอย่างน่ารัก ตามสไตล์วินเทจ โต๊ะกลมริมหน้าต่างมุมร้านที่หนึ่งได้ประมาณสามถึงสี่คนมีร่างกำยำของชายหนุ่มผิวขาวหน้าตาจ๋าเหมือนชาวยุโรปแต่ก็มีดวงตาวาววิคาลัยคนจีนนั่งอยู่ เขาส่งยิ้มพร้อมยกมือทำท่าส่งจูบให้เธอได้แต่ก้มอกตาไปมาและยกยิ้มมุมปากนิดหน่อย เทศภณนั่งอยู่กับเพื่อนสนิทของเขาทั้งสองคนที่เธอเคยพบเจอที่นี่แล้ว แต่อย่างศักดิ์ชัยก็เคยพบที่เชียงใหม่ด้วย ส่วนจามรได้พบกันที่ลอนดอนจากการแนะนำจากเขาเอง

“เพื่อนเธอแพตตี้”

“สเปซียลบอยเฟรนด์” เสียงหัวจากเทศภณตอบเรียบๆ พร้อมลุกขึ้นยื่นยกยิ้มมุมปาก และยื่นมือขวาออกมาด้านหน้า หลังแนะนำตนเองว่าเป็นคนรักหนุ่มของอีกฝ่ายเรียบร้อยเอง “ผมชื่อเทศภณ เรียกสั้นๆ ว่าเต็กก็ได้ ส่วนสองคนนี่เพื่อนสนิทของผม ชื่อเบรียกับจา”

พลอยลดากะพริบตาปริบๆ แต่ก็พยายามกลั้นชั้นที่เห็นคนแสดงความเป็นเจ้าของเธอออกนอกหน้า และอาการตาโตของเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนที่มองเธอกับชายหนุ่มสลับไปมา จนเธอต้องแนะนำให้รู้จักกัน ว่าเธอไม่ได้ไวโฝมาหาหนุ่มๆ ถึงลอนดอน

“เขาเป็นคนไทยเหมือนฉัน แต่เป็นลูกเลี้ยงนะ หน้าตาเลยเหมือนคนยุโรปมากหน่อย”

เสียงใสๆ แนะนำ ระหว่างนั้นชายหนุ่มก็ส่งยิ้มให้เพื่อนๆ เธอ

พร้อมไปจับมือไปท้าวอย่างคนอัยยาศัยที่ดีที่สุด โดยเพื่อนๆ ของเธอก็แนะนำตัวกันด้วยรอยยิ้ม

“พวกเรามาจากเชียงราย จังหวัดเดียวกันด้วยนะ ยินดีที่สุดที่ได้พบทุกคนมาก ผากสวัสดีของผมน่ะด้วย”

คำเรียกขานเจาะจงของเทศภณทำให้คนตัวเล็กเหลือบตามองแล้วส่ายหน้าไปมา เขายกยิ้มเป็นเส้นพริ้วใจที่กินเพื่อนหนุ่มของเธอออกห่างไปได้ และเพื่อนสาวได้แต่กรี๊ดกร๊าดหันไปแซวเธอ ระหว่างเพื่อนสนิทของเขาเองได้แต่เบะปากใส่เขาอย่างล้อเลียน จนบรรยากาศผ่อนคลายก่อนเขาจะช่วยจัดแจงเรื่องนั่งโต๊ะใกล้กัน เพื่อจะได้คุยเล่นกันได้ในมุมในของร้าน ไม่สร้างความรำคาญให้ลูกค้าคนอื่น

“ในห้องเรียนมีกันแค่สิบคนเหวอ ทุกคนจะเป็นสัตว์แพทย์ที่ผ่าตัดกันหมดใช่ไหม”

เทศภณเอ่ยถามระหว่างรับประทานอาหารไปสักพักแล้ว และพูดคุยกันเรื่อยเปื่อยอย่างสนุก โดยทุกคนก็พยักหน้ารับ

“คงหาความรู้กันตามความชอบอีกนะ” หนุ่มเอเชียอีกคนในห้องเรียนที่มาร่วมมื้ออาหารเย็นวันนี้ด้วยเอ่ย โดยมีคนอื่นรับคำตาม

“สัตว์บอกความเจ็บป่วยไม่ได้เหมือนคน การศึกษาเรื่องโรคและอาการของสัตว์จำเป็นมากๆ เพราะต้องใส่ใจและสังเกตมากกว่าปกติ” สาวผมบลอนด์คนหนึ่งเอ่ยด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง “สัตว์ถ้ามีแผลหรือมองเห็นอาการของโรคได้ก็ดีมาก แต่บางตัวมันก็เกิดจากระบบภายใน แถมบอกคนรักษาไม่ได้อีก ลำบากนะนะ”

“อ้อ...พวกคุณนี่พูดเหมือนกันเลย”

เทศภณบอกยิ้มๆ พลางหันไปยิ้มกับคนที่นั่งข้างกาย ซึ่งพลอยลดาก็พยักหน้าด้วยรอยยิ้มอย่างเข้าใจจนร่วมวิชาชีพและมีหัวใจเมตตา รักใคร่สัตว์เหมือนๆ กัน

“คุณก็ทำงานเกี่ยวกับสัตว์หรือเปล่า ถึงรู้จักกับแพตตี”

“จริงๆ ครอบครัวผมมีธุรกิจโรงแรมรีสอร์ทกับไร่ชานะ แล้วพี่ชายคนโตขยายกิจการไร่ชาให้มีฟาร์มม้าด้วย และใช้ัวในการช่วยดึ่งนักท่องเที่ยว ก็เลยต้องมีสัตวแพทย์ สัตวบาล มาดูแลด้วย ทำให้ได้เจอกันนะ” ตอบแล้วเขาก็ยกยิ้มและหันไปส่งตาวหวานกับเธอ

“ตอนเจอกันครั้งแรกฉันหมั่นไส้ความมั่นใจของเขามาก” หญิงสาวตอบตามตรงจนเพื่อนๆ หัวเราะกันทันที ไม่เว้นคนข้างกายที่ส่ายหน้ายิ้มๆ “ทำตัวแบบหล่อมาก รวยมาก ทุกคนต้องชอบเขา”

“คุณนี่...” คนถูกแขวะทำหน้าที่มู๋ใส่เธอ ก่อนออกตัวจนคนฟังยังหัวเราะร่วนกันหมด “ก็แค่เป็นคนมีความมั่นใจ”

“คุณมาเรียนที่นี่หรือตามแพตตี้มาหรือ”

“ผมกับเพื่อนๆ มาเรียนปริญญาโทอยู่สักพักแล้ว เขามาลงคอร์สนี้พอดี ก็เลยได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น” ตอบแล้วเขาก็หันไปมองเธอ “ชวนให้ไปพักที่แพลตผมก็ไม่ยอมนะ รักษามารยาทสาวไทย”

“แหม...” เสียงร้องแซวจากเพื่อนๆ ดังขึ้นรอบด้าน จนคนเล่าและคนต้นเรื่องตาโตขึ้นเล็กน้อย ก่อนมองหน้ากันไปมาแล้วหัวเราะตามกันไม่ยาก

“เนี่ย...เสน่ห์ของสาวไทยใจดี” เสียงชมจากหนุ่มในเกลุ่มทำให้เขาถูกตัวดสายตามอง “โอะ...อย่ามองผมแบบนั้นมีสเตอร์ลิริ ผมแต่งงานแล้ว”

“ดีแล้ว ผมขี้หวงนะ”

ผู้เป็นมีสเตอร์ลิริที่ย่อมาจากนามสกุลลิริวัฒนานุกุลตอบเสียงยาวเมื่ออีกฝ่ายยกหลังมือซ้ายที่มีแหวนแต่งงานประดับนิ้วนางของเขามาวาดจนทำให้ยิ้มขื่นกันไป

พลอยลดสาส์นหน้าไปมากับคนข้างกาย แต่ก็รู้สึกอุ่นใจที่เขาแสดงออกกับเธอชัดเจนและสนทนากับเพื่อนร่วมวิชาชีพของเธอได้อย่างไหลลื่น ทั้งยังพาเพื่อนสนิทมาร่วมวงด้วยกัน ทำให้ได้ทำความรู้จักกันไว้

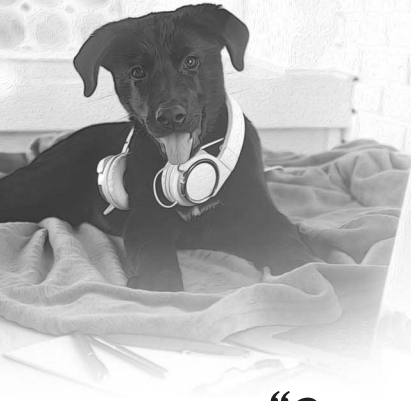

ทุกฝ่าย เหมือนสิ่งที่เธอได้รับการแนะนำจากรุ่นพี่ทั้งสองที่เมืองไทย
ว่าถ้าเตชภณจริงจังกับเธอแน่นอนจริงๆ เขาก็ต้องทำให้เธอและ
คนรอบด้าน เช่นเพื่อนสนิทเห็นถึงความสัมพันธ์ที่กำลังดำเนินไป ไม่ใช่
หลบซ่อนไว้ให้รู้กันสองคน

3

“คุณเต มาหาฉันหน่อยได้ไหม”

เตชมกนตื้นเต้มตาทั้นทีหลังกตรับสายโทรศัพท์จากพลอยลดา ที่ตั้งขึ้นกลางดึกของคืนฝนพรำในฤดูหนาว ถึงตอนแรกเขาจะงัวเงีย กว่าเครื่องมือสื่อสารมาองหน้าจอและกตรับด้วยเสียงแหบแห้งเพราะ หลับสนิทไปหลายชั่วโมงแล้ว ร่างสูงถลันลุกจากเตียงนอนภายในห้อง ที่อบอุ่นด้วยเครื่องทำความร้อน ด้วยเสียงของอีกฝ่ายฟังได้ชัดเจนว่า เธอทุกซ้ใจแท้จริง

“มีอะไรเกิดขึ้น เตียวผมไป มีอะไร” เขาถามเสียงตกใจ เพราะ เสียงที่เธอเอ่ยฟังแล้วร้อนรนและสั่นเครือมาก

“มี...มีเสียงทะเลาะกันรุนแรงไม่รู้จากห้องไหน ฉันไม่กล้า ออกไปดู ฉันโทรแจ้งความเมื่อสิบนาทีก่อน ยังไม่เห็นมีตำรวจมาตรวจ เลย เสียงเหมือนผู้ชายทำร้ายผู้หญิงเลยค่ะ”

“โอเคๆ ผมแต่งตัวแป็บเดียว อย่าเปิดประตูห้องนะพลอย ถ้าไม่ใช่ผมไปเคาะ แล้วคุณแต่งชุดให้เรียบร้อยด้วย เตรียมของจำเป็น

ใส่กระเป่าไว้ เพื่อมีอะไรฉุกเฉิน” เขาบอกอย่างจริงจัง ก่อนกดวางสาย
เมื่อเธอรับคำ

ชายหนุ่มหันซ้ายหันขวาอย่างลับสน เพราะความต้องการจะรีบ
ก็ทำให้เขาหยิบจับเสื้อออกมาจากตู้ผิด ด้วยตอนนี้อากาศหนาวและมีฝน
จึงต้องสวมเสื้อกับกางเกงผ้าเนื้อหนาและทับด้วยเสื้อผ้าม้วนกันลม
กันฝนได้ เพื่อจะได้คล้องตัวและไม่ลืมนจะหยิบร่มคันใหญ่ไปด้วย

“ดีที่พ่อแม่ถูกรวย” พึมพำกับตนเองระหว่างเดินไปยังชั้นใต้ดิน
สำหรับจอดรถ ซึ่งนานๆ ทีเขาถึงจะได้ใช้สอย

พลอยลดาหันไปแต่งกายตามที่ชายหนุ่มบอก เธอมีมือสั้นอย่าง
หาเหตุผลไม่ได้ แม้ฟังเสียงทะเลาะไม่ได้ใจความเลย แต่มันก็เป็น
เสียงที่ชวนหวาดกลัวและน่าสงสารถ้ามีใครโดนทำร้ายขึ้นมา เพราะคง
เจ็บหนักด้วยเสียงกระทบของวัตถุรุนแรงทีเดียว

หญิงสาวจัดของจำเป็นลงกระเป่าเป้สะพายหลังใบใหญ่สำหรับ
เดินทางค้างคืนสักวันสองวันอย่างตั้งใจ เมื่อเรียบริ่ยเธอก็นำไปวางไว้
บนเก้าอี้สำหรับนั่งรับประทานอาหารตรงมุมห้อง โดยที่กระเป่าสะพาย
ใบกะทัดรัดประจำตัวที่ใช้สอยทุกวันวางไว้บนโต๊ะ เพียงครู่ก็มีเสียง
เคาะประตูและเสียงเรียกคุ้นหูจากคนตรงข้ามห้องที่ถามไถ่ความปลอดภัย
ของเธอ

“ฉันทโอเค คุณเข้าห้องเถอะ” เธอเดินไปตอบกลับที่หลังประตูห้อง
โดยเปิดแง้มนิดหน่อย ด้วยตนเองใช้โซ่คล้องไว้เป็นการป้องกันประจำ
อีกฝ่ายพยักหน้ารับ “บางที่เตรียมแต่งตัวและเก็บของจำเป็นไว้ก็ดีนะ
เพื่อทะเลาะรุนแรงจนมีเหตุต้องอพยพกัน”

“อือๆ ฉันทเบื่อดีเลย เคยมีเรื่องแบบนี้เมื่อสองปีก่อน นึกว่าจะ
ไม่มีคนมาเช่าที่นี่ทำเรื่องรุนแรงแล้ว” หล่อนบอกด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายใจ
ก่อนโบกมือให้เพื่อนร่วมแฟลต และกลับเข้าห้องพักไป

คนจับประตูปิดสายหน้าไม่ต่างจากเพื่อนร่วมแฟลตที่ทักทายสนทนาถามไถ่กันเสมอยามพบหน้า แม้ไม่ได้สนิทกันนัก แต่ก็เห็นถึงความห่วงใยที่จริงใจของอีกฝ่าย ยิ่งพอเธอเตือนเรื่องเตรียมตัวโยกย้ายก็ได้รู้ว่าอีกฝ่ายที่อยู่มาก่อนนานแล้วจริงใจกับเธอจริงๆ ซึ่งไม่นานเสียงเคาะประตูและเรียกขานเธอจากชายหนุ่มก็ดังขึ้น

“พลอย ผมเอง...”

เศษภณยกยิ้มเหยเกเมื่อหญิงสาวเปิดประตูห้องให้ พอเขากำลังจะก้าวเข้าห้องก็มีเสียงดังปังขึ้นมา จนสะดุ้งกันทั้งสองคน ก่อนเขาจะหันไปปิดล็อกประตูให้เธอ พลังมองสำรวจคนแต่งตัวเรียบร้อยและเลยไปที่มุมห้อง

“โอเค จัดการเรียบร้อยดีมาก” เขาชมเชย มือใหญ่ยกไปกดคิรัชเธอเบาๆ

“เอ๊ะ...ทำเหมือนฉันเป็นเด็กเล็กๆ เลย คุณนี่” เธอส่งเสียงติดแง่อน ก่อนจะทำปากยื่นให้เขา “ทำไมตำรวจไม่มาดูอะ คนในแฟลตแจ้งไปหลายคนแล้ว”

“กำลังมามั้ง” เขาตอบแล้วถอนหายใจ ระหว่างเปิดน้ำใส่แก้วเพื่อดื่ม “ผมก็โทรไปแจ้งเมื่อก็ตอนเดินขึ้นบันไดมา”

“หรือเขาคิดว่าเรื่องเดิมๆ เลยไม่มา”

“ไม่หรอก ตำรวจที่นี่ต้องมา แต่ผมคิดว่าน่าจะมีเหตุที่อื่นด้วย ตำรวจพื้นที่ตรงนี้เลยแบ่งเวรยาม” เขาบอกเล่า “นี่ผมขับรถมาเพราะฝนตก ดินะแถวนี้ไม่ห้ามจอด ค่อยมีที่จอดตรงชายหน่อย”

“ว้าย...” พลอยลดตากำลังพยักหน้ารับคำก็ต้องสะดุ้ง เมื่อมีเสียงปังดังขึ้น “ไม่ใช่เสียงปืนใช่ไหมคุณเต”

“ไม่ใช่” ชายหนุ่มรีบตอบด้วยสีหน้าตกใจไม่ต่างกันนัก มือใหญ่เอื้อมไปโอบไหล่คนตัวเล็กกว่าไว้หลวมๆ “คุณไปอยู่แฟลตผมเหอะ ที่นี้ไม่ปลอดภัยแต่แรกแล้วอะ ดันมีคนร่วมอาศัยอารมณ์รุนแรงแบบนี้

ยืงน่ากลัว ผมเป็นห่วง”

คนได้รับความหวงโยเกะพริบตาปริบๆ พร้อมเมยหน้ามองเขาหนึ่งๆ เขามองเธอและหันไปมองดูประตูห้อง ลูบมือใหญ่ไปมาที่ต้นแขนเธอ ก่อนผละห่างไปนิดเพื่อจับกระเป่าเป้ของเธอสะพายหลังให้ทันที ความรู้สึกหลากหลายที่เกิดขึ้นมีความอึดใจมากกว่ากังวลเกรงกลัวเขา หลอกคบหาอย่างช่วงแรกที่เพิ่งทำความรู้จักกัน ด้วยระยะหลังเธอเห็นความจริงจังและการคอยเฝ้าตามดูแลเธอจนบางครั้งก็นึกรำคาญ

“อย่าไปเป็นห่วงเพื่อนห้องอื่น เอาตัวเองให้รอดเถอะ ถ้าเขาอยู่ที่นั่นมานานก็ต้องเอาตัวรอดได้แหละ แถมคนห้องอื่นด้วย ตัวเราอะ คนต่างถิ่น” เขาส่ายมามีกรอบที่ยังเห็นเธอยืนนิ่งเงียบ จนทำให้เธอทำปากย่นและค้อนตาคว่า

“อือๆ เตี้ยวลือกหน้าต่างและดูก่อนว่าน้ำหยดจากก๊อกใหม่ เตี้ยวน้ำในท่อแข็งถ้าหนาวมากๆ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงติดงอนๆ แต่ไม่ได้จริงจังอะไร เพราะรู้ว่าชายหนุ่มเป็นคนพูดจาจนประสาทเก่ง อยู่แล้ว เธอจึงก้าวไปทำตามที่เขาบอก ระหว่างนั้นเขาก็เดินไปรอที่ประตูห้องพัก

“จะบอกเขาไหม” เตชภณยืนอยู่ใกล้ๆ ร่างเพรียวบางตอนเธอลือกแม่กุกุแฉอีกชั้นหน้าประตูห้องเอ่ยขึ้นพร้อมพยักหน้าไปห้องตรงข้ามของเธอ ซึ่งเธอก็พยักหน้ารับ

หญิงสาวเดินไปเคาะประตูห้องและส่งเสียงเรียกอีกฝ่าย ไม่นานหล่อนก็ออกมาเปิดประตูแง้มมอง “เบลล่า...คินนี่ฉันคงไปนอนที่ห้องแพนนะ”

“โอเคๆ ฉันก็กำลังรอเพื่อนเลิกงานที่ร้านอาหารมารับเหมือนกันว่าจะบอกเธอตอนจะออก” อีกฝ่ายก็รีบบอกทันที

“ซูชีอะเธอ” พลอยลดานึกถึงเพื่อนสนิทของเบลล่าแล้วถามออกไป ซึ่งเจ้าตัวก็พยักหน้ารับทันที

เทศกณสบตากับคนที่เรียกเขาว่าแฟนด้วยรอยยิ้มชอบใจ ก่อนจะเอ่ยชัดสองสาวขึ้น “คุณลงไปพร้อมพวกเราไหม หรือจะนั่งรถผมไปหาเพื่อนที่ร้านเลย จะได้ไม่ต้องลุ้นว่าห้องที่ทะเลาะกันจะจบตอนไหน ดูเหมือนยิ่งรุนแรงขึ้นด้วย”

“ใช่เปล่า ไปหาซุ้ที่ร้านเลยดีกว่า เดี่ยวให้เขาไปส่งเธอที่หน้าร้านเลย” เธอสนับสนุนเพราะเสียงทะเลาะเริ่มเงียบไป แต่ยังมีเสียงขว้างปาสิ่งของกระทบผนังเป็นระยะ และคนในแฟลตห้องอื่นๆ ก็มีหลายคนสพายกระเป๋าเบ้เดินลงบันไดกันไปตามทางเดิน คงไปอาศัยร้านอาหารที่เปิดตลอดคืน หรือหอบสมุดยี่สิบสี่ชั่วโมงตามปกติของชีวิตนักศึกษาที่ไม่ได้มีฐานะร่ำรวย

“โอเคๆ ฉันลือกหน้าต่างและหยิบของสองสามนาที่นะ” หล่อนตอบแล้วเดินกลับไปในห้อง โดยไม่ได้จับประตูปิด และรีบทำทุกสิ่งให้เรียบร้อย เพื่อออกมาลือกประตูด้านหน้าและเดินตามคูรั้วที่เป็นมิตรที่ดีต่อกันในแฟลตทันที

ห้องพักราคาแพงที่อยู่ในย่านเดียวกับห้องพักราคาถูกของพลอยลดตาห่างกันไม่กี่บล็อก ช่างดูแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว หญิงสาวมองตาก้างตั้งแต่เทศกณซัปรถลงจอดชั้นใต้ดินของแฟลตซึ่งดูเรียบหรูเมื่อเขาพาเข้าลิฟต์มาถึงประตูห้องพักบนชั้นที่สูงที่สุดและไขกุญแจต้อนรับเธอก็พบกับความเรียบง่ายแต่ราคาแพงอย่างไม่ต้องถามไถ่

“แฟลตคุณกับฉันเหมือนจากรกมาสวรรค์เลยนะ” พลอยลดตาเอ่ยยิ้มเจื่อนๆ ระหว่างเดินตามเขาไปมุมรับรองแขกตรงกลางพื้นที่ใช้สอยส่วนหน้าของห้องขนาดใหญ่ ที่แบ่งสัดส่วนอย่างดีและสวยงาม

“ผมก็แค้ไซคดิมิพ่อแม่รวย” เขายกไหล่แล้วตอบยิ้มๆ “แล้วตอนนี้ก็ต้องรีบเรียนให้จบไวๆ จะได้ทำงานมีเงินเดือนมาเลี้ยงอนาคตเมียแบบหมอพลอยต่อ”

“อ้อ...ฮะ!” เธอฟังเพลินๆ ก็พยักหน้าตามและรับคำ พอนึกได้ ก็ถึงกับอุทานตกใจหันไปมองเขาที่ส่งยิ้มแป้นแล่นมาให้ “โมเมเก่ง พุดจาเรื่อยเปื่อย”

“ชินแหละ ดูออก” เขาเย้ากลับจนหัวเราะกันได้ ก่อนเขาจะ เอื้อมมือไปดันหลังของเธอ “คุณนอนห้องนี้”

พลอยลดาพยักหน้ารับและเดินตามเจ้าบ้านที่พาเดินไปยังด้านใน หลังขอบประตูโค้งที่แบ่งส่วนรับรองแขกไว้ “คุณนอนห้องไหน”

“ทำไม จะเข้าไปปล้ำผมเหรอ” ชายหนุ่มตาโตยกแขนขึ้นกอด ตนเองอย่างป้องกันตัว จนเธอค้อนตาคู่ว่าก่อนนกลอกตาไปมาแล้ว ถอนหายใจ ทำให้เขาหัวเราะร่วนและชี้ประตูห้องแรก ซึ่งเป็นห้อง ตรงข้ามกับที่เขาหวังไว้ให้เธอนอน “มีห้องนอนสามห้องนะ ผมนอน ห้องใหญ่อยู่แล้ว ด้านนี้ก็เป็นห้องเล็กสองห้อง คุณนอนห้องนี้จะได้ มีหน้าต่างอีกมุม”

“อยากรวบบังจ้งเลย ได้ห้องพักหรูๆ สวยๆ ทำอะไรก็ได้ ไม่ต้อง คอยคิดว่าเงินจะหมดไหม เงินจะพอใช้ไหม” เธอบ่นพึมพำ แต่ก็ยกไหล่ ให้เขาที่สายหน้ายิ้มๆ ระหว่างวางกระเป๋าเป้ของเธอให้ที่โซฟานุ่มห้อง “จันว่าคุณเสียเล็กก็ไม่ได้เกาะพ่อแม่กินเฉยๆ ถูกไหม”

เตชภณหัวเราะในลำคอ “ก็เล่นหุ่นแหละ ซ้อมมาขายไป ตอน ได้กำไรมันก็โอเค แต่อย่างที่บอก ผมโชคดีที่พ่อแม่รวย พวกท่าน บ่นอยู่แล้ว แต่ยังไงก็คอยซัพพอร์ตลูกๆ อย่างดีเสมอ”

“ดีแล้วค่ะ” เธอยิ้มให้เขา ก่อนจะนั่งลงที่โซฟานุ่มนุ่มมปลาย เตียงนอนขนาดห้าฟุต มองแล้วก็ยกยิ้มในหน้า “ห้องน้ำในตัวด้วย”

“อ้อ...” เขาตอบรับ มองดูคนที่มิแหว่อ่อนล้าแล้วก้าวไปกดม็อบใหญ่ เบาๆ บนคิระระหุย “นอนที่นี้ตลอดไปก็ได้ ผมไม่ปล้ำหรอก”

คนฟังคำสุดท้ายมองบนไปสบตาสีสวยของชายหนุ่ม ก่อนจะ เหลือบสายตามองม็อบใหญ่ๆ ที่วางบนคิระระตนเองแล้วยกยิ้ม

“ขอบคุณค่ะ ขอบคุณมากๆ ที่คุณห่วงฉันแล้วก็รีบไปหาและช่วยเหลือทุกอย่าง แอมแวนส่งเบลล่าหาซูซี่ด้วย”

“แฟนกันก็ต้องเทกแคร์เพื่อนของกันด้วย” เขาตอบด้วยรอยยิ้มเป็น พลังลูบมือเบาๆ และผละมือออกมา เพราะเธอเบะปากใส่จนได้แต่นึกชั้น “แฟนคุณนี่ หล่อ สปอร์ต ใจดี สายเปย์ เขียงรายเลยนะครับ”

“ค่ะ!” เธอรับคำแล้วถอนหายใจโล่ง แต่ก็ส่ายหน้ายิ้มๆ “ไปนอนได้แล้วค่ะ จะตีหนึ่งแล้ว ฉันมีเรียนสิบโมงด้วยแหละ”

“โอเค ผันดินะจะสวีตดี” เขาบอกเสียงหยอกเย้าพร้อมยกมือทำท่าส่งจูบ เธอพยักหน้าด้วยสีหน้าเอือมๆ แต่ก็ทำให้เขาขบขันไม่หาย

พลอยลดายิ้มกับตนเองหลังเขาออกจากห้องไปและมีลวงกลอนลือกให้ด้วย นับว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษและให้เกียรติเธอ ความอบอุ่นที่ได้จากเขาทำให้เธอผ่อนคลายและรู้สึกดีมาก เหมือนมีครอบครัวคืนกลับมา ระหว่างเธอกับเขาเส้นความเกรงใจน้อยกว่ากับรุ่นพี่ที่ใจดีมากเสียอีก อาจเพราะเธอเองก็ยอมรับจะคบหากับเขาแล้ว และเขาก็ทำให้เห็นว่าจริงจังกับเธออย่างแท้จริง คิดแล้วก็ทาวอีกรอบ

“โอเค ควรนอน” บ่นกับตนเองแล้วก็หันไปเปิดโคมไฟที่โต๊ะหัวเตียง ลุกไปเข้าห้องน้ำ เพียงล้างหน้าล้างตา และเปลี่ยนชุดกลับไปเป็นชุดนอนแขนยาวเนื้อหนาตัวเดิมจากที่ยัดกระเป๋ามาด้วย ก่อนเปิดไฟสลัวๆ และพอลงตัวลงนอนบนเตียงใต้ผ้าห่มเธอก็พบความนุ่มนวลอย่างสบาย “ขนาดที่นอนยังสบายกว่าห้องฉันเลย”

6 ชั่วโมงรุ่งขึ้นพลอยลดาตื่นตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าตามปกติที่เธอจะมีเรียนในช่วงสายของวัน แม้อากาศด้านนอกจะหนาวเย็นแค่ไหนความเป็นคนไทยก็หนีไม่พ้นการอาบน้ำตอนเช้าเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อบำรุงผิว แต่งหน้า และแต่งกายเรียบร้อยเธอก็ออกไปยังส่วนของครัว

เล็กๆ ด้วยคิดว่าจะทำอาหารเข้าง่าย ๆ จากวัตถุดิบในตู้แช่เพื่อเตชภณ

“จิบ...ไม่มีอะไรเลย” มือเรียวเปิดฝาตู้เย็นออกแล้วพบแต่เบียร์ น้ำดื่ม และผลไม้ชนิดน้อย เธอก็ถึงกับต้องอุทานออกมาอย่างพิศคาต ก่อนหันไปเห็นไข่ไก่ในกล่องที่วางอยู่ “เออดีหน่อยมีไข่”

หญิงสาวหยิบกล่องไข่ไก่ออกมาวางบนเคาน์เตอร์ข้างเตาสองหัว และหันไปเปิดตู้ต่างๆ เพื่อดูอุปกรณ์ทำครัว ซึ่งมีครบครันเช่นบ้านอื่น มีทั้งกระทะก้นแบนสำหรับทอดหรือผัด กระทะสำหรับย่างเนื้อ หม้อต้ม หลากขนาด ทัพพี และโถแก้วเนื้อหนา บนเคาน์เตอร์อีกมุมก็มีชั้นวาง เครื่องปรุงหลากหลายให้เลือก หยิบมามองดูก็ยังไม่หมดอายุ มีร่องรอย การใช้งานไปนิดหน่อยเท่านั้น

“มีครบทุกอย่าง แต่ไม่มีของทำกับข้าวเลยวู๊” เธอได้แต่บ่น แต่ก็เตรียมตั้งกระทะทอดไข่ดาว และคิดได้ว่าจะธรรมดาไป จึงเดินไป หยิบผลไม้ออกจากตู้เย็นมาวางไว้เพื่อจะทำสลัด ด้วยมองเห็นขวด น้ำสลัดอยู่ในชั้นข้างประตูตู้เย็น

ความจริงเธอชอบทำอาหารง่ายๆ เพื่อรับประทานเองอยู่แล้ว ด้วยจะประหยัดเงินและได้รสชาติที่ตนเองชอบ แต่สำหรับชายหนุ่ม ที่มีเงินทองไม่ขาดมือ และรักความสะดวกสบายก็คงจะไปปาร์ตี้ พร้อมหาอาหารรสเลิศจากร้านดี ๆ รับประทานเป็นประจำ ทำให้ห้องพัก มีไว้สำหรับกลับมาอาศัยนอนหลับเท่านั้น

“อ้อ...ไข่มันไม่เน่าหรือ นานแล้ว” คนที่ได้ยินเสียงกุกกักดังขึ้น ในห้องพักตนเองจนตื่นนอน เดินงัวเงียออกมามองภาพหญิงสาว ที่หันมามองเขาจากด้านหน้าเตา

“ไม่เน่า อยู่ในตู้เย็นจะเน่าได้ไง” เธอบอกแล้วหันไปทอดไข่ต่อ “คุณนี่ไม่คิดจะซื้ออะไรมาเก็บไว้ทำกินเลยนะ”

“ซื้อก็เลย ไปกินที่ร้านหรือสั่งมากินง่ายกว่า ไม่ต้องล้างจานด้วย” เขาตอบตามตรงแล้วท้าวออกมาอีกรอบ “ผมไปล้างหน้าแปรงฟันก่อน

แล้วกัน ขอคุณนะครับสวัสดีสำหรับไข่ดาวยามเช้า เดี่ยวผมจะขับรถ
ไปส่งถึงหน้าตึกเรียนให้เลย”

“อะ คุณเสียเล็ก!” เธอค้อนแล้วตอบกลับ เพราะคำเรียกขาน
ที่ชวนเปลี่ยนของเขา แต่ก็ทำให้เธอยิ้มได้ด้วยความอบอุ่นใจ

